

Cười cá ngao du

Hoàng Dung thấy Âu Dương Phong lặn ngòi ngòi nước bể cháu lên bờ, khuôn mặt vốn âm trầm cũng đã tươi cười hơn hở nhưng rốt lại cũng không cảm ơn mình và Quách Tĩnh một tiếng, lập tức kéo tay áo Quách Tĩnh quay về động đá.

Quách Tĩnh thấy nàng có vẻ lo lắng, bèn hỏi cô đang nghĩ gì thế Hoàng Dung nói: -Ta đang nghĩ ba chuyện, đều rất khó khăn.

Quách Tĩnh nói: -Cô thông minh như thế, chắc có cách thôi.

Hoàng Dung cười khẽ một tiếng, qua hồi lâu lại nhướng mày. Hồng Thất công nói: -Chuyện thứ nhất thì thôi đi. Chuyện thứ hai thứ ba thì đúng là khiến người ta bó tay không còn cách nào.

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói: -ô, làm sao lão nhân gia người biết ba chuyện nàng nghĩ?

Hồng Thất công nói ta chỉ là đoán tâm ý Dung nhi thôi. Chuyện thứ nhất ắt là muốn chữa thương cho ta, ở đây không thầy không thuốc, lại không có người có nội công trác tuyệt giúp đỡ, lão khiêu hóa đành theo mệnh trời, chết sống gì cũng không kể tới nữa. Chuyện thứ hai là làm thế nào để chống lại độc thủ của Âu Dương Phong. Người này võ công quả thật rất cao cường, hai người các người muôn vạn lần không phải đối thủ. Chuyện thứ ba là làm sao còn sống mà trở về Trung thổ. Dung nhi, người nói có đúng không?

Hoàng Dung nói: -Đúng rồi, việc khẩn cấp nhất, trước mắt là phải nghĩ cách chế phục Lão Độc vật hay ít cũng khiến y không dám làm ác.

Hồng Thất công nói: -Theo ta thấy thì chỉ nên đấu trí với y Lão Độc vật tuy giao hoạt nhưng mười phần tự phụ, tự phụ thì không suy nghĩ sâu xa, muốn y mắc lừa vốn cũng không phải khó lắm, nhưng sau khi y mắc lừa rồi lập tức có bản lĩnh ứng biến thoát hiểm, kế đó phản kích có thể rất lợi hại.

Hai người ngưng thần suy nghĩ.

Hoàng Dung nghĩ: -Tây độc cùng cha mình và sự phụ trước nay khó phân cao thấp, cho dù cha ở đây cũng chưa chắc thắng nổi y, mình làm sao là đối thủ được? Nếu không thể ra tay là đưa y vào đất chết thì chỉ làm y nổi lòng độc ác, rốt lại cũng không ích gì.

Hồng Thất công hao tổn tâm thần, đột nhiên trong ngực đau buốt, cất tiếng ho lớn.

Hoàng Dung vội đỡ y nằm xuống, đột nhiên thấy ngoài cửa động có một bóng râm lớn che khuất ánh sáng mặt trời, ngẩng đầu lên chỉ thấy Âu Dương Phong bể cháu lớn tiếng quát: -Các người ra cả đi, để cái động này cho cháu ta dưỡng thương.

Quách Tĩnh cả giận, nhảy bật dậy, nói: -Đây là chỗ sư phụ ta ở.

Âu Dương Phong lạnh lùng nói: -Cho dù là Ngọc hoàng đại đế ở cũng phải cúi ra.

Quách Tĩnh tức giận quá muốn tranh cãi, Hoàng Dung kéo áo y một cái, cúi xuống đỡ Hồng Thất công lên đi ra khỏi động.

Đi qua mặt Âu Dương Phong, Hồng Thất công mở mắt cười nói: -Oai phong thật, có sát khí lắm?

Âu Dương Phong thoáng đỏ mặt, lúc ấy ra tay là có thể lập tức giết chết y dưới chưởng nhưng không biết tại sao lại cảm thấy y có một làn chính khí, oai phong hoàn toàn không thể coi thường, bất giác quay đầu đi tránh ánh mắt y, nói: -Trở lại đem cái gì cho bọn ta ăn? Nếu hai đứa nhỏ các người giở trò trong thức ăn thì cẩn thận ba cái mạng đấy!

Ba người đi ra sau núi, Quách Tĩnh không ngừng chửi rủa, Hoàng Dung thì trầm ngâm không nói gì. Quách Tĩnh nói: -Xin sư phụ nghỉ ngơi ở đây một lúc, con đi tìm chỗ ở.

Hoàng Dung đỡ Hồng Thất công ngồi xuống dưới một cây tùng, chỉ thấy hai con sóc đột nhiên chạy vọt lên trên rồi lại chạy xuống, cách nàng vài thước, tròn mắt nhìn hai người. Hoàng Dung cảm thấy rất thú vị, nhặt một quả tùng dưới đất, chìa tay đưa ra. Một con sóc tới gần quả tùng hít hít, lấy chân trước từ từ khều ra, con kia thì tới cào cào tay áo Hồng Thất công. Hoàng Dung khen: -Chỗ này đúng là chưa từng có ai tới người xem con sóc nhỏ này hoàn toàn không sợ người ta.

Con sóc nhỏ nghe tiếng nàng lại vọt lên cây. Hoàng Dung đưa mắt nhìn theo, thấy cây tùng cành lá rậm rạp xòe ra. như cái lọng, trên đầy dây mây quấn quít, chợt động tâm niệm, kêu lên: -Tĩnh ca ca đừng tìm nữa, chúng ta lên cây.

Quách Tĩnh ứng thanh dừng chân nhìn lên cây tùng, quả nhiên là một nơi nướng náu rất tốt. Hai người bẻ cành trên cây tùng bên cạnh gác lên cành cây tùng lớn làm một cái sạp bằng phẳng, mỗi người một tay đỡ dưới nách Hồng Thất công, quát một tiếng: -Lên.

Rồi đồng thời vọt lên, đặt Hồng Thất công yên yên ổn ổn xuống đó.

Hoàng Dung cười nói: -Chúng ta làm chim trên cây, để họ làm thú trong hang.

Quách Tĩnh nói: -Dung nhi, theo cô thì có đưa thức ăn cho họ không?

Hoàng Dung nói: -Bây giờ không nghĩ ra cách hay, lại không đánh được Lão Độc vật chỉ còn cách nghe lời y thôi.

Quách Tĩnh vô cùng rầu rĩ.

Hai người đánh được một con dê rừng sau núi, đốt lửa nướng chín, xé thành hai nửa. Hoàng Dung đem nửa con dê chín vớt xuống đất nói người đi tiểu vào đây, Quách Tĩnh cười nói: -Họ biết đấy.

Hoàng Dung nói: -Người đừng sợ, cứ làm đi?

Quách Tĩnh đỏ mặt nói: -Không được!

Hoàng Dung nói: -Tại sao?

Quách Tĩnh ấp úng nói: -Cô đứng ở đây, ta không làm được Hoàng Dung cười nghiêng ngả.

Hồng Thất công trên cây kêu lên: -Ném lên đây, ta làm cho!

Quách Tĩnh cầm nửa con dê chín lên, cười rộ nhảy lên, để Hồng Thất công tiểu vào thịt dê, hô hô cười lớn, cầm lấy chạy vào sơn động.

Hoàng Dung kêu lên: -Không, người cầm nửa này đi, Quách Tĩnh lắc lắc đầu, nói •Miếng đó sạch mà.

Hoàng Dung nói: -Không sai, là muốn cho họ ăn sạch sẽ.

Quách Tĩnh lại càng hồ đồ, chỉ làm theo lời Hoàng Dung, quay lại đổi nửa miếng thịt dê sạch, Hoàng Dung lại đem nửa miếng thịt dê dính nước tiểu nướng lên lửa. Rồi vào rừng rậm tìm trái cây. Hồng Thất công cũng không hiểu hành động của nàng, vô cùng buồn bực, nước dãi ứa ra, chỉ muốn ăn thịt dê, nhưng mình đã tiểu vào đó, chỉ còn cách tạm thời nhẫn nại.

Con dê chín ấy nướng lên rất thơm, Âu Dương Phong không chờ Quách Tĩnh tới gần, từ trong động đã nghe mùi, bước ra đưa tay giật lấy, trên mặt lộ vẻ đắc ý đột nhiên xoay chuyển ý nghĩ, hỏi: -Còn nửa kia đâu?

Quách Tĩnh chỉ chỉ ra ngoài.

Âu Dương Phong sải chân bước tới dưới gốc tùng, chụp lấy nửa con dê bần, vứt nửa con dê sạch xuống đất, cười nhạt mấy tiếng, quay người bỏ đi.

Quách Tĩnh biết lúc này trên mặt quyết không được có vẻ gì khác lạ, nhưng y trời sinh không biết giả dối, chỉ đành quay người đi, không nhìn Âu Dương Phong lấy một cái, để y đi xa, vừa sợ vừa mừng chạy lại cạnh Hoàng Dung cười nói làm sao cô biết được nhất định y sẽ tới đổi?

Hoàng Dung cười nói: -Bình pháp có câu: Hư là thực, thực là hư. Lão Độc vật biết chúng ta ắt sẽ giở trò trong thức ăn, không chịu mắc câu thì ta có thể nhân đó lừa y mắc câu.

Quách Tĩnh luôn miệng khen hay, xé nửa con dê chín ra đem lên sạp trên cây, ba người bắt đầu ăn.

ăn tới lúc ngon miệng, Quách Tĩnh chợt nói: -Dung nhi, mới rồi cô quả thật là có diệu kế, nhưng cũng rất nguy hiểm.

Hoàng Dung nói: -Nguy hiểm gì?, Quách Tĩnh nói: -Nếu Lão Độc vật không tới đổi, thì chúng ta há lại không ăn phải nước tiểu của sư phụ sao?

Hoàng Dung ngồi trên một cành ngang, nghe câu ấy cười gập cả người,

rơi luôn xuống đất nhưng lại lập tức nhảy lên, nghiêm trang nói: -Rất đúng, rất đúng, đúng là rất nguy hiểm.

Hồng Thất công thờ dài nói: -Thằng nhỏ ngốc, nếu y không tới đổi thì người không ăn nửa con dê hôi thối này không được sao?

Quách Tĩnh sừng sốt, phá ra cười ha hả, người đảo đi một cái cũng rơi xuống đất.

Chú cháu Âu Dương ăn thịt dê, chỉ cho rằng dê rừng tự nhiên có mùi hôi chứ hoàn toàn không biết gì lại còn khen thủ đoạn nướng thịt của Hoàng Dung rất cao minh, rõ ràng hơi có vị mặn. Qua không bao lâu sắc trời tối dần, Âu Dương Khắc vết thương đau quá rên rỉ ầm lên.

Âu Dương Phong chạy tới trước cây tùng, kêu lên: -Tiểu nha đầu, xuống đây Hoàng Dung giết nãy mình, không ngờ rằng trong chớp mắt y đã tới ra tay, chỉ đành hỏi: -Chuyện gì thế?

Âu Dương Phong nói: -Cháu ta cần trà cần nước, mau đi hầu hạ y?

Ba người trên cây nghe thế ai cũng nổi giận, Âu Dương Phong quát: - Xuống mau đi, còn chờ gì nữa?

Quách Tĩnh hạ giọng nói: -Chúng ta liều mạng với y.

Hồng Thất công nói: -Các người chạy mau ra sau núi, đừng lo cho ta.

Hai cách ấy Hoàng Dung đều đã tính tới, nhưng bất kể là liều mạng đánh nhau hay bỏ chạy thì sư phụ cũng phải mất mạng, kế sách hiện tại chỉ còn cách ần nhẫn cầu toàn, lúc ấy nhảy xuống đất nói: -Được thôi, ta đi xem vết thương của y ra sao.

Âu Dương Phong hừ một tiếng, lại quát: -Tiểu tử họ Quách kia, người cũng xuống đây cho ta, muốn ngủ ngon à? ý hay đấy.

Quách Tĩnh nén giận không nói gì cũng nhảy xuống đất. Âu Dương Phong nói: - Từ giờ đến sáng phải tìm cho ta một trăm cây gỗ lớn, thiếu một cây thì đánh gãy một chân người, thiếu hai cây thì đánh gãy hai chân người?

Hoàng Dung nói: -Cần gỗ để làm gì?

Mà nói lại thì đêm hôm thế này đi đâu mà tìm?

Âu Dương Phong chửi: -Con nha đầu lảm lòi? Có can hệ gì tới người? Mau đi hầu hạ cháu ta, chỉ cần có chỗ nào hơi không chu đáo thì ta đánh nát đầu người ra đấy!

Hoàng Dung lấy tay ra hiệu cho Quách Tĩnh bảo y cố gắng làm theo, không nên hé miệng làm hỏng chuyện.

Nhìn theo thân hình Âu Dương Phong và Hoàng Dung khuất dần trong bóng đêm, Quách Tĩnh ôm đầu ngồi xuống đất, giận tới mức mấy lần suýt ứa nước mắt.

Hồng Thất công chợt nói: -Cha ời, mẹ ời, ta từ nhỏ cũng từng làm nô lệ

của người Kim, nhưng nỗi khổ ấy tính ra cũng chưa đáng gì.

Quách Tĩnh giật mình nghĩ thầm: -Té ra ân sư ngày xưa làm nô lệ, về sau lại luyện thành võ công cái thế. Mình hôm nay ản nhĩn một lúc, chẳng lẽ lại không thể nhịn nhục sao?.

Bèn đốt một nhánh tùng đi ra sau núi, triển khai Hàng long thập bát chưởng đánh gãy từng cây từng cây gỗ to bằng cái bát lớn. Y biết Hoàng Dung cơ trí vô song, lúc bị quần tà vây hãm trong Triệu vương phủ vẫn có thể thoát hiểm thì hôm nay cho dù gặp phải tai ách, nghĩ chắc cũng có thể tự giải thoát, liền chuyên tâm vào việc chặt cây.

Nhưng Hàng long thập bát chưởng rất hao phí nội lực, sử dụng càng lâu thì dù là mình đồng da sắt cũng cảm thấy không chi trì nổi, không đầy nửa giờ y đã chặt được hai mươi một cây tùng, tới cây thứ hai mươi hai thì lúc vận khí đã cảm thấy cánh tay tê dại, hai tay cùng ra chiêu Kiến long tại điền, nhưng cây tùng kia cành lá chỉ khua lên rào rào, lắc lư mấy cái chứ không hề bị đánh gãy, chỉ cảm thấy hồ khẩu tê rần, té ra kinh lực chưa tới chưởng tâm lại dội lại, tình hình lúc ấy đúng như sự phụ tùng rần là một điều đại kỵ, Hàng long thập bát chưởng cương mãnh vô song, nhưng nếu sử dụng kinh lực không tương xứng thì lực đạo đánh trả lại làm mình bị thương cũng cương mãnh vô song. Y giật nảy mình, vội ngồi xuống ngưng thần điều tức, vận công nửa giờ mới ra chiêu đánh gãy cây tùng ấy, lúc định động thủ tiếp thì chỉ thấy toàn thân rã rời, chân mềm tay nhũn.

Y biết nếu miễn cưỡng thì không những không xong việc mà thậm chí ắt còn phải bị nội thương, trên đảo hoang không có dao búa làm sao chặt cây được? Thấy trong một trăm cây còn thiếu bảy mươi tám, mình thì hai chân đã đứng không vững, xoay chuyển ý nghĩ nghĩ thầm: -Cháu y đã bị hỏng cả hai chân, nhất định y rất căm hờn mình tay chân còn lành lặn. Cho dù đêm nay mình lo đủ một trăm cây gỗ, đêm mai nhất định y sẽ bắt mình chặt một ngàn cây, vậy thì làm sao làm được?

Đánh nhau thì không lại y, trên đảo hoang lại không có ai giúp đỡ.

Nghĩ tới đó bất giác thở dài một hơi, nghĩ thầm: -Cho dù ở đây hoàn toàn không phải là đảo hoang thì trên đời có ai giết được y chứ? Võ công của Hồng ân sư đã mất hết, sống chết chưa biết ra sao, cha Dung nhi thì hận mình thấu xương, Toàn Chân thất tử và sáu vị ân sư thì đều không phải là địch thủ của Tây độc, trừ phi..., trừ phi vị nghĩa huynh già tinh thông Cửu âm chân kinh, sáng chế ra môn song thủ hổ báo kỳ diệu kia thì lại bị y bức tử. A! Cửu âm chân kinh? Tả hữu hổ báo?

Mấy chữ ấy lóe lên trong óc y như giữa đêm dày tối mịt đột nhiên nhìn thấy ở chân trời xuất hiện một ngôi sao sáng.

“Võ công của mình cố nhiên thua xa Tây độc, nhưng Cửu âm chân kinh là bí yếu võ học cao nhất trong thiên hạ, thuật song thủ hổ báo lại giúp người ta võ công đột nhiên tăng lên gấp bội, để mình và Dung nhi ngày

đêm khổ luyện đánh nhau với Lão Độc vật một trận mới xong. Chỉ là bất kể môn võ công nào cũng không thể một sớm một chiều mà luyện thành, vậy làm sao là tốt?

Y đứng giữa rừng nghĩ ngợi, chợt nghĩ sao không đi hỏi sư phụ? Võ công của ông tuy đã mất nhưng sự hiểu biết võ học trong lòng thì không thể mất được, nhất định có thể chỉ điểm cho mình một con đường sáng.

Lập tức trở về chỗ gốc cây, đem mọi chuyện suy nghĩ trong lòng nhất nhất nói với Hồng Thất công.

Hồng Thất công nói: -Người thông thả đọc Cửu âm chân kinh cho ta nghe, xem có công phụ lợi hại nào có thể mau chóng luyện thành hay không.

Quách Tĩnh lập tức đem kinh văn từng câu từng câu đọc ra. Hồng Thất công nghe tới đoạn: -Người ta chỉ biết ngồi yên hít thở sẽ có công phụ đạo đức, chứ không hề biết kẻ sĩ thượng đạt thì viên thông định tuệ, thể dụng song tu, dù động mà tĩnh, tuy bận mà yên.

Thân hình chợt rung lên, a một tiếng. Quách Tĩnh vội hỏi: -Cái gì thế sư phụ?

Hồng Thất công không đáp, suy nghĩ về mấy câu ấy hồi lâu, nói: -Người đọc lại đoạn mới rồi một lượt xem.

Quách Tĩnh vô cùng mừng rỡ, nghĩ thầm: -Nhất định sư phụ đã tìm được trong mấy câu ấy cách thức chế phục Lão Độc vật.

Rồi lập tức đọc lại mấy câu ấy một lượt. Hồng Thất công gật gật đầu nói: -Phải rồi, làm ngược như thế là không xong.

Quách Tĩnh đọc tiếp hết quyển thượng kinh văn rồi nói: -Ma hãn tư các nhi, phẩm đặc hoặc cơ ân, kim thiết hồ tư, ca sơn nê khắc ...

Hồng Thất công ngạc nhiên hỏi: -Người nói gì thế?

Quách Tĩnh nói: -Đó là kinh văn mà Chu đại ca dạy đệ tử học thuộc lòng.

Hồng Thất công cau mày nói: -Mấy câu ấy nói gì?

Quách Tĩnh nói: -Con không biết, Chu đại ca cũng không hiểu.

Hồng Thất công nói: -Người đọc đi.

Quách Tĩnh lại đọc: -Biệt nhi pháp tư, các la mã lý ...

Đọc một mạch tới hết, đều là nhưng lời lú la lú lo. Hồng Thất công hừ nói: -Té ra trong chân kinh còn có bản lĩnh đọc thần chú bắt ma quỷ.

Y vốn muốn nói thêm một câu: -Giả thần giả ma, lừa người làm vui.

Nhưng nghĩ chân kinh tinh diệu rộng lớn, mấy câu quái ngữ ấy quá nửa là có ý tứ sâu sắc riêng, có điều mình không hiểu mà thôi nên câu ấy đã ra tới miệng lại nuốt vào. Qua một lúc, Hồng Thất công lắc đầu nói: -Tĩnh nhi, trong kinh văn chép rất nhiều công phụ tinh diệu lợi hại, nhưng đều không phải một sớm một chiều có thể luyện thành được.

Quách Tĩnh vô cùng thất vọng.

Hồng Thất công nói: -Người mau đi kết hai mươi mấy cây gỗ kia thành một cái bè, chạy là hay nhất. Ta và Dung nhi ở đây tùy cơ ứng biến, xoay chuyển với Lão Độc vật.

Quách Tĩnh vội nói: -Không, con không thể bỏ lão nhân gia người mà đi.

Hồng Thất công thở dài nói: -Tây độc úy kỵ Hoàng lão tà, không dám làm hại Dung nhi, lão khiêu hóa thì không kể gì nữa, người đi mau đi” Quách Tĩnh vừa buồn vừa giận, giơ tay dùng sức đập vào gốc cây một chưởng.

Chưởng ấy đánh rất mạnh, thanh âm vang dội cả hang núi, vắng vắng có tiếng dội lại. Hồng Thất công giật mình vội hỏi: -Tĩnh nhi, một chưởng mới rồi của người là dùng thủ pháp gì vậy?

Quách Tĩnh nói: -cái gì ạ?

Hồng Thất công nói: -Sao người đánh mạnh như thế mà cành cây lại không hề rung động Quách Tĩnh vô cùng xấu hổ, nói: -Mới rồi con dùng sức đánh vào gốc cây nhưng cánh tay tê dại nên không hề dùng kinh lực.

Hồng Thất công lắc đầu nói: -Không phải, không phải, chưởng ấy của người về nội công hơi kỳ lạ Đánh chưởng nữa xem?

Quách Tĩnh giơ tay đập xuống theo lời đánh vào gốc cây, tiếng dội ầm ầm cả rừng, nhưng cây tùng vẫn không hề lay động, lần này thì y đã tự hiểu, nói: -Đây là thủ pháp bảy mươi hai đường Không minh quyền mà Chu đại ca dạy con.

Hồng Thất công nói: -Không minh quyền à? Ta chưa từng nghe qua.

Quách Tĩnh nói đúng thế, Chu đại ca vì bị giam giữ trên đảo Đào Hoa, rảnh rỗi không có việc gì nên tự nghĩ ra bộ quyền pháp này, y dạy con mười sáu chữ khẩu quyết, là: -Không mộng động tùng, Phong thông dung mộng, Xung cùng trung lộ, Đồng dung cung trùng Hồng Thất công cười nói: -Cái gì mà Thông thống lung tung thế?

Quách Tĩnh nói: -Mười sáu chữ khẩu quyết ấy đều có đạo lý, Tùng là lúc ra quyền thì lực đạo phải trống rỗng, Trùng là thân hình phải mềm nhuyễn như con sâu, Mộng là quyền chiêu phải mờ mịt, không thể rõ ràng quá. Đề tử phô diễn cho lão nhân gia người xem được không?

Hồng Thất công nói: -Ban đêm không thấy gì nhưng nghe ra thì qua thật cũng có chút đạo lý. Loại võ công thượng thặng ấy cũng không cần phô diễn, người nói cho ta nghe là được.

Lúc ấy Quách Tĩnh bắt đầu từ lộ thứ nhất Không uyển thịnh phạm, lộ thứ hai Không ốc trú nhân, đem những chỗ biến đổi của quyền lộ, cách vận dụng nội kinh nói hết lại cho Hồng Thất công nghe. Chu Bá Thông tính tình nghịch ngợm, mỗi lộ quyền pháp đều đặt cho một cái tên rất hoạt

kê. Hồng Thất công chỉ nghe tới lộ thứ mười tám, trong lòng đã vô cùng khâm phục, nói: -Không cần nói nữa, chúng ta đánh nhau với Tây độc thôi.

Quách Tĩnh nói: -Dùng Không minh quyền à? E đệ tử còn chưa đủ hỏa hầu.

Hồng Thất công nói: -Ta cũng biết không được, nhưng trong chỗ chết tìm cái sống, chỉ còn cách mạo hiểm, trên người người có mang thanh đoản kiếm mà Khuru Xử Cơ tặng phải không?

Trong đêm sâu ánh hàn quang chớp lên, Quách Tĩnh đã rút thanh đoản kiếm ra. Hồng Thất công nói: -Người có công phu Không minh quyền, có thể dùng, đoản kiếm đi chặt cây rồi.

Quách Tĩnh cầm thanh đoản kiếm sắc bén dài hơn một thước bản mỏng mũi nhọn, do dự không nói. Hồng Thất công nói: -Hàng long thập bát chưởng mà ta truyền cho người là công phu tuyệt đỉnh của ngoại gia, còn bộ Không minh quyền này lại hội tụ tất cả những điều tinh yếu trong võ công của nội gia.

Thanh đoản kiếm này của người vốn có thể cắt vàng chặt ngọc, chặt cây thì có đáng gì? Chuyện quan trọng nhất là kinh lực trên tay phải giữ được chữ Không và chữ Tùng trong khẩu quyết.

Quách Tĩnh nghĩ ngợi một lúc, lại được Hồng Thất công chỉ điểm giải thích, rốt lại cũng lãnh hội được, tung người xuống đất, mò một cây sam không lớn không nhỏ, vận thủ kinh Không minh quyền, nhẹ nhàng khéo léo như có như không giờ kiếm vạch một nhát, mũi nhọn của thanh đoản kiếm quả nhiên ngập vào thân cây.

Y thuận thế xoay tay một vòng, cây sam ấy theo tay đổ xuống. Quách Tĩnh vô cùng mừng rỡ, dùng cách ấy chặt thêm hơn mười cây tùng, xem ra không tới lúc trời sáng hẳn thì con số một trăm cây gỗ có thể tìm đủ. Đang lúc cắt gọt, chợt nghe Hồng Thất công gọi: -Tĩnh nhi lên đây.

Quách Tĩnh nhảy lên sạp, mừng rỡ nói: -Quả là sử dụng được, mà hay là không tốn một chút sức lực nào.

Hồng Thất công nói nếu tốn sức thì lại không được, có phải không?

Quách Tĩnh kêu lên: -Phải rồi, phải rồi!

Bốn chữ Không môn động tung vốn là có ý ấy, trước đây Chu đại ca dạy rất lâu nhưng con vẫn không hiểu được.

Hồng Thất công nói: -Công phu này dùng để chặt gỗ thì có thừa, nhưng nếu đem đánh nhau với Tây độc thì còn lâu mới đủ, phải luyện thêm Cửu âm chân kinh mới có cơ hội thủ thắng. Chúng ta làm sao nghĩ cách để kéo dài ngày tháng của y.

Nói tới chuyện bàn bạc mưu kế thì Quách Tĩnh không thể giúp được gì, chỉ đứng ngăn người ra một bên để sư phụ đi mà nghĩ cách.

Qua hồi lâu, Hồng Thất công lắc đầu nói: -Ta cũng nghĩ không ra, chỉ còn cách sáng mai bảo Dung nhi nghĩ xem. Tĩnh nhi, mới rồi ta nghe người đọc Cửu âm chân kinh, lại khiến ta nghĩ tới một chuyện, nãy giờ ta ngẫm nghĩ thì có quá nửa chắc không sai. Người đỡ ta xuống dưới, ta muốn luyện công.

Quách Tĩnh giật mình nhảy dựng lên, nói: -Không, thương thế của người chưa lành, làm sao luyện được?

Hồng Thất công nói: -Trong chân kinh có câu: Viên thông định tuệ Thể dụng cùng chuyên, Dẫu động cũng tĩnh, Tuy phiền mà yên. Bốn câu ấy khiến ta lập tức mở mắt, chúng ta xuống thôi.

Quách Tĩnh không hiểu ý tứ mấy câu ấy, nhưng không dám cãi, bế y nhẹ nhàng nhảy xuống đất.

Hồng Thất công định thần, xuống tấn lấy thế đánh ra một chưởng. Trong đêm tối, Quách Tĩnh thấy thân hình y xô về phía trước như muốn chúi xuống, sấn lên định đỡ thì Hồng Thất công đã đứng vững lại, thở hắt hắt nói: -Không sao.

Qua một lúc, tay trái y lại phát một chưởng. Quách Tĩnh thấy y loạng choạng, bước chân nghiêng ngã, rõ ràng vô cùng đau đớn, mấy lần mở miệng định khuyên, nào ngờ Hồng Thất công càng luyện tinh thần càng phấn chấn, lúc đầu phát Chưởng thì thở dốc một hồi, về sau thì thân theo chưởng xoay, bước chân trầm ổn, rõ ràng có tiến triển rất mau. Y đánh hết một pho Hàng long thập bát chưởng lại luyện tiếp Phục hổ quyền.

Quách Tĩnh đợi y ôm quyền thu thế về, mừng rỡ kêu lớn “Vết thương của người lành rồi!

Hồng Thất công nói: -Bế ta lên cây.

Quách Tĩnh một tay đỡ lưng y, nhảy lên trên sạp, trong lòng vô cùng vui vẻ luôn miệng nói: -Thật là tốt quá, thật là tốt quá?

Hồng Thất công thở dài một tiếng, nói: -Cũng chẳng có gì tốt, công phu này nhìn được chứ dùng không được.

Quách Tĩnh không hiểu. Hồng Thất công nói: -Sau khi ta bị thương, chỉ biết vận khí điều dưỡng chứ không hề nghĩ tới công phu ngoại gia của ta thì càng động nhiều bao nhiêu càng có ích bấy nhiêu. Chỉ đáng tiếc là đã hoạt động chậm mất một chút, bây giờ thì tính mạng tuy không có gì đáng lo nhưng công phu rất lại cũng khó mà phục hồi được.

Quách Tĩnh định lên tiếng an ủi nhưng không biết nói thế nào là hay, qua một lúc mới nói: -Con lại đi chặt cây đây.

Hồng Thất công chợt nói: -Tĩnh nhi, ta nghĩ ra một cách dọa Lão Độc vật, người xem có được không nhé.

Rồi nói kể sách ra. Quách Tĩnh mừng rỡ nói: -Được lắm chứ, được lắm

chứ.

Lập tức nhảy xuống đất đi sắp xếp.

Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Phong tới chỗ cây tùng đếm lại số cây gỗ mà Quách Tĩnh chất lên, thấy chỉ có chín mươi cây, cười nhạt một tiếng cao giọng gọi: -Thằng con hoang, mau ra đây, còn mười cây nữa đâu?

Hoàng Dung cả đêm ngồi cạnh Âu Dương Khắc chăm sóc vết thương cho y, nghe y rên rỉ càng ghê gớm, bất giác cũng hơi mềm lòng, khi trời sáng thấy Âu Dương Phong ra khỏi động cũng ra theo, nghe y quát tháo như thế, vô cùng lo lắng cho Quách Tĩnh.

Âu Dương Phong chờ hồi lâu thấy trên cây tùng không có động tĩnh gì, lại nghe sau núi có tiếng gió rít vù vù như có người đang đánh quyền luyện võ, vội lần tới chỗ có tiếng động, quanh qua góc núi, không tìm được giạt nầy mình. Chỉ thấy Hồng Thất công đang ra chiêu đánh nhau với Quách Tĩnh, hai người chưởng qua cước lại giao đấu rất kịch liệt. Hoàng Dung thấy sư phụ không những đã có thể tự đi lại, mà ngay cả công phu dường như cũng đã khôi phục được lại càng vừa mừng vừa sợ, chợt nghe y nói: -Tĩnh nhi, chiêu này phải cẩn thận đấy?

Rồi đẩy ra một chưởng. Quách Tĩnh giờ chưởng đỡ gạt nhưng chưa chạm vào chưởng y, thân hình đã đột nhiên bay tung về phía sau, bình một tiếng đập mạnh vào một gốc cây tùng.

Cây tùng ấy tuy không lớn lắm nhưng cũng to bằng miệng tô, rắc rắc một tiếng, đã bị lực đạo trên một cái đẩy ấy của Hồng Thất công đánh gãy ngay chính giữa, đổ tuôn xuống đất.

Một cái chạm ấy tuy không quan trọng, nhưng khiến Âu Dương Phong hoảng sợ trợn mắt há miệng.

Hoàng Dung ca ngợi: -Sư phụ, Phách không chưởng hay quá!

Hồng Thất công kêu lên: -Tĩnh nhi, vận khí bảo vệ thân thể, đừng để bị chưởng lực của ta đánh bị thương đấy.

Quách Tĩnh nói: -Đệ tử biết rồi?

Vừa dứt lời, Hồng Thất công chưởng lực đã phát ra, rắc một tiếng Quách Tĩnh lại bị hất vào một cây tùng. Chỉ thấy một người phát chiêu, một người đón kinh, trong giây lát Hồng Thất công đã dùng Phách không chưởng liên tiếp xô Quách Tĩnh vào làm gãy mười cây gỗ lớn.

Hoàng Dung kêu lên: -Đã đủ mười cây rồi.

Quách Tĩnh thở ồ ồ, kêu lên: -Đệ tử không còn sức nữa.

Hồng Thất công cười một tiếng thu chưởng về, nói: -Công phu trong Cửu âm chân kinh này quả nhiên thần diệu, ta bị trọng thương như thế, chỉ cho rằng từ nay trở đi khó mà phục hồi được công lực, không ngờ sáng nay theo cách ấy tập luyện, cũng rõ ràng đã thành công.

Âu Dương Phong cảm thấy rất nghi ngờ, khom người nhìn chỗ cây gỗ bị đánh gãy lại càng hoảng sợ, chỉ thấy vòng tròn ngoài lõi thân cây gần một tấc bằng phẳng dị thường, như là dùng cưa cưa ngang, nghĩ thầm: - Võ học của bộ chân kinh này ghi chép chẳng lẽ lại thần diệu tới mức ấy? Xem ra công phu của lão khiêu hóa còn hơn ngày xưa, ba người bọn họ liên thủ thì mình làm sao chống được? Việc không thể chậm trễ, mình cũng phải về mau để luyện công phu trong kinh.

Đưa mắt nhìn qua ba người một cái rồi sải chân chạy mau về động, rút trong bọc ra quyển chân kinh mà Quách Tĩnh viết, dùng giấy dầu bọc lại mấy lớp, cắm đầu ra sức nghiên cứu.

Hồng Thất công và Quách Tĩnh nhìn theo đến khi bóng Âu Dương Phong đã khuất hẳn, nhìn nhau hô hô cười rộ. Hoàng Dung mừng rỡ nói: - Sư phụ, bộ chân kinh này quả thật là kỳ diệu!

Hồng Thất công cười chưa đáp, Quách Tĩnh chen vào: - Dung nhi, bọn ta là giả thôi.

Lúc ấy bèn đem chuyện kể lại thật rõ ràng cho nàng nghe.

Nguyên là Quách Tĩnh trước đó đã dùng đoản kiếm rạch sâu vào thân cây, chỉ để lại một phần bên trong còn dính liền với nhau, thật ra trên chưởng lực của Hồng Thất công không có được nửa phần kinh lực đều là Quách Tĩnh dùng sức ở lưng đập ngã cây. Âu Dương Phong không ngờ được kinh lực của Không minh quyền có thể sử dụng đoản kiếm chặt cây, tự nhiên nhìn không được cơ quan bên trong.

Hoàng Dung vốn đang tươi cười, nghe Quách Tĩnh.

Nói xong, hồi lâu không nói gì, cau cau mày. Hồng Thất công cười nói: - Lão khiêu hóa có thể đi lại được đã là may mắn lắm rồi, còn kể gì đó là công phu giả hay công phu thật nữa. Dung nhi, người sợ Tây độc nhìn ra chỗ sơ hở phải không?

Hoàng Dung gật gật đầu. Hồng Thất công nói: - Lão Độc vật nhãn lực thế nào, há có thể bị chúng ta lừa gạt lâu được? Có điều chuyện đời khó liệu, trước mắt có lo lắng cũng uổng công thôi. Ta nói Tĩnh nhi đọc chân kinh, trong đó có một đoạn gọi là Dịch cân đoàn cốt gì đó, nghe ra rất có ý tứ sắp tới vô sự chúng ta theo đó mà luyện.

Câu ấy nói ra rất hời hợt nhưng Hoàng Dung biết tình hình đã rất khẩn cấp, sư phụ đã chỉ ra thiên ấy ắt là có đạo lý rất lớn, lập tức nói: - Được rồi, sư phụ dạy mau đi.

Hồng Thất công bảo Quách Tĩnh đọc lại hai lần thiên Dịch cân đoàn cốt. Rồi theo đó dạy hai người tu tập, y thì đi bắt thú câu cá, đánh lửa nướng lên ăn.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung tới giúp, nhưng lần nào cũng bị y cản trở. Thấm thoát qua bảy ngày, Quách Hoàng hai người luyện công đều tiến bộ rất mau, Âu Dương Phong trong động cũng nghiền ngẫm kinh văn,

dốc lòng suy nghĩ. Đến ngày thứ tám, Hồng Thất công cười nói: -Dung nhi, thịt dê rừng sư phụ nướng mùi vị thế nào?

Hoàng Dung cười chau chau môi, lắc lắc đầu. Hồng Thất công cười nói: - Ta cũng nướng không trôi, hai người các người đã luyện thành công phu này rồi, hôm nay có thể thả lỏng gân cốt, nếu không thì không khỏi bị ngưng trệ khí huyết mà tổn thương thân thể. Thế này nhé, Dung nhi lo nấu nướng đi, ta cùng Tĩnh nhi đi chặt gỗ làm bè.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung đồng thanh hỏi: -Kết bè gỗ à?

Hồng Thất công nói: -Đúng thế, chẳng lẽ các người muốn ở mãi trên đảo này để làm bạn với Lão Độc vật sao?

Quách Hoàng hai người cả mừng, luôn miệng khen hay, lập tức động thủ.

Quách Tĩnh hôm trước đã chặt một trăm cây gỗ chặt được thành đồng bên cạnh, chỉ cần xé vỏ cây bên thành dây thừng, buộc chặt lại là xong. Trong lúc làm việc, Quách Tĩnh dùng lực siết một cái, một sợi thừng to phụt một tiếng đứt lìa. Y còn cho rằng sợi thừng không chắc liền đổi dùng sợi khác vừa hơi dùng kinh, sợi dây kết bằng vỏ cây vừa to vừa dai đã đứt thành hai đoạn. Quách Tĩnh ngẩn người ra tại chỗ, không nói được câu nào.

Bên này Hoàng Dung cũng kêu lớn chạy tới, hai tay bưng một con dê rừng.

Nguyên là nàng đi săn dê, nhặt mấy hòn đá để ném dê, nào ngờ không ngờ mới chạy vài bước đã đuổi sát tới con dê rừng, quay qua thuận tay chụp lấy con nó, thân pháp mau lẹ, xuất thủ lại chuẩn xác, tất cả đều hoàn toàn bất ngờ.

Hồng Thất công cười nói: -Nói thế thì bộ Cửu âm chân kinh này quả nhiên rất có đạo lý, bấy nhiêu anh hùng hảo hán vì nó mà phải mất mạng kể cũng không uổng.

Hoàng Dung mừng rỡ nói: -Sư phụ, chúng ta đã có thể đánh nhau với Lão Độc vật một trận chưa?

Hồng Thất công lắc đầu nói: -Chuyện đó thì còn lâu lắm, ít nhất phải luyện thêm mười năm, tám năm nữa. Cáp mô công của y không phải tầm thường, ngoài Nhất dương chỉ của Vương Trùng Dương năm xưa, chưa có công phu nào có thể đánh được y.

Hoàng Dung chau miệng nói: -Vậy cho dù chúng con có luyện thêm mười năm tám năm cũng chưa chắc đã thắng được y.

Hồng Thất công nói: -Chuyện đó cũng khó nói, biết đâu công phu trong chân kinh lại lợi hại hơn ta tưởng.

Quách Tĩnh nói: -Dung nhi, đừng sốt ruột, công phu mà chúng ta luyện rồi lại không dở đâu!

Lại qua mấy hôm, Quách Tĩnh và Hoàng Dung đã luyện tới giai đoạn thứ hai của công phu Dịch cân đoàn cốt, chiếc bè cũng đã kết xong. Ba người dùng vỏ cây dẹt thành một chiếc buồm nhỏ, thức ăn nước uống đều đã đem lên bè. Âu Dương Phong trong bấy nhiêu ngày không hề động thanh sắc, cứ lạnh lùng nhìn ba người hì hục.

Chiều hôm ấy mọi chuyện đã xong, chỉ chờ hôm sau lên đường. Lúc đi ngủ Hoàng Dung nói: -Sáng mai có cần tới từ biệt y không?

Quách Tĩnh nói: -Cũng phải hẹn với họ mười năm nữa, chúng ta bị họ khinh khi hà hiếp thế này, chẳng lẽ lại bỏ qua à?

Hoàng Dung vỗ tay nói: -Đúng thế! Xin ông trời một là phù hộ cho hai gã ác tặc ấy trở về được Trung thổ, hai là phù hộ cho Lão Độc vật sống lâu, sống được thêm mười năm nữa. Nếu không thế thì xin công lực của sư phụ khôi phục thật mau, trong vòng một hai năm thu thập được y càng tốt.

Hôm sau trời chưa sáng, Hồng Thất công tuổi già dậy sớm, nghe trên bờ biển như có tiếng động vắng vắng, vội gọi: -Tĩnh nhi, ngoài bờ biển có tiếng gì thế?

Quách Tĩnh lật người nhảy xuống đất, sải chân chạy mau ra, nhìn ra bờ biển không tìm được cao giọng chửi ầm lên rồi đuổi tới. Lúc ấy Hoàng Dung cũng đã tỉnh giấc, chạy theo y hỏi: -Tĩnh ca ca, chuyện gì vậy?

Quách Tĩnh lắc đầu nói: -Hai gã ác tặc kia lên bè của chúng ta rồi.

Hoàng Dung nghe thế giật nảy mình. Lúc hai người chạy tới bờ biển thì Âu Dương Phong đã đỡ cháu lên bè gỗ, giương buồm lên, đã ra khỏi bờ vài trượng. Quách Tĩnh cả giận định nhảy xuống biển đuổi theo.

Hoàng Dung kéo tay áo y lại, nói: -Đuổi không kịp đâu.

Chỉ nghe Âu Dương Phong hô hô cười rộ, kêu lên: -Đa tạ cái bè gỗ của các người nhé!

Quách Tĩnh nhảy lên gào thét như sấm, đá mạnh vào một gốc cây bên cạnh.

Hoàng Dung linh cơ chợt động, kêu lên: -Có cách rồi!

Rồi bưng một tảng đá lớn lên đặt lên một cành cây hướng ra biển, kêu lên: -Người dùng lực kéo về phía sau, chúng ta bắn đá ra.

Quách Tĩnh cả mừng, hai chân đạp vào gốc cây, hai tay kéo cánh cây hết sức lôi về phía sau. Cây đàn mộc ấy vừa cứng vừa dai, chỉ hơi cong về phía sau chứ không gãy. Quách Tĩnh hai tay buông mau, vù một tiếng, khối đá lớn bắn ra biển, rơi xuống cạnh chiếc bè, bọt nước bắn tung lên hơn một trượng. Hoàng Dung kêu lên: -Tiếc thật?

Lại đặt đá lên, lần này thì ngắm thật chuẩn, đánh trúng vào bè. Chỉ là chiếc bè kết rất vững chắc, bị đạn đá đánh trúng một phát vẫn không có gì nguy hiểm. Hai người liên tiếp bắn ra ba tảng đá, nhưng đều chệch

ra rơi xuống nước.

Hoàng Dung thấy bắn đạn đá không có kết quả, chợt nảy ra ý khác, kêu lên: - Mau lên, ta làm đạn!

Quách Tĩnh sửng sốt, không hiểu ý nàng. Hoàng Dung nói: -Người bắn ta xuống biển, ta đi đổi phỏ với họ.

Quách Tĩnh biết nàng thủy tính rất cao, công phu khinh công lại rất cao cường, hoàn toàn không có gì nguy hiểm liền rút thanh đoản kiếm dúi vào tay nàng, nói: -Cẩn thận đấy.

Rồi dùng sức kéo cành cây về phía sau.

Hoàng Dung nhảy lên cành cây ngồi xong, kêu lên: -Bắn đi!

Quách Tĩnh buông tay, thân hình nàng bắn mau ra phía trước, bay thẳng lên không, trên không lộn nhào liên tiếp hai vòng, nhẹ nhàng rơi xuống nước cách chiếc bè gỗ vài trượng, tư thế vô cùng đẹp đẽ. Chú cháu Âu Dương không kịp được nhìn tới ngậy người, nhất thời không rõ nàng làm thế là có ý gì Hoàng Dung trước khi rơi xuống nước đã hít sâu một hơi, rơi xuống nước rồi cũng không nổi lên, lập tức lặn tới chiếc bè, chỉ thấy trên đầu một màu đen, biết đã tới dưới đáy bè. Âu Dương Phong vớ mái chèo gỗ đập xuống bốn phía nhưng không đánh được tới chỗ nàng. Hoàng Dung nâng đoản kiếm lên định cắt đứt những sợi thừng bện trên bè chợt động tâm niệm, giảm bớt lực đạo trên tay, chỉ cứa nhẹ vài nhát lên mấy sợi dây chủ yếu cho trong ba sợi thì có hai sợi sẽ đứt, để chiếc bè ra tới giữa biển lớn bị sóng lớn xô đập mới vỡ ra. Nàng lại lặn xuống nước, trong khoảnh khắc đã bơi ra ngoài mười trượng, lúc ấy nổi lên mặt nước, kêu gào ầm ĩ, giả làm ra vẻ như đuối theo không kịp.

Âu Dương Phong cười rộ giương buồm, không bao lâu chiếc bè gỗ đã lướt ra xa xa.

Đến khi nàng bước lên bờ biển, Hồng Thất công đã ra tới, đang cùng Quách Tĩnh cao giọng chửi bới, lại thấy trên mặt Hoàng Dung có vẻ đắc ý, hỏi được đầu đuôi không kịp được cùng đồng thanh khen ngợi. Hoàng Dung nói: -Tuy bắt hai gã ác tặc ấy phải vùi thây trong biển, nhưng chúng ta cũng phải làm lại từ đầu.

Ba người ăn no một bữa, phần chần tinh thần lập tức đi chặt gỗ làm bè, qua vài ngày lại kết xong một chiếc, thấy gió Đông nam đang thổi mạnh, bèn giương cao lá buồm kết bằng vỏ cây, rời đảo đi về phía tây.

Hoàng Dung thấy đảo hoang càng ngày càng nhỏ, thở dài nói: -Suýt nữa ba người chúng ta đều chết cả trên đảo, nhưng hôm nay rời được nơi đó, cũng có chút khiến người ta không đành lòng.

Quách Tĩnh nói: -Ngày sau rảnh rỗi, chúng ta lại tới đó chơi được chứ?

Hoàng Dung vỗ tay nói: -Hay lắm, nhất định sẽ tới đó lúc ấy người

không được lười biếng. Chúng ta trước tiên đặt cho hòn đảo nhỏ này một cái tên đã. Sư phụ, người nói đặt tên gì là hay?

Hồng Thất công nói: -Người ở trên đảo dùng đá lớn đè thẳng tiểu tặc kia, cứ gọi là đảo áp Quỷ là được.

Hoàng Dung lắc đầu nói: -Thế thì không được nữa.

Hồng Thất công cười nói: -Người muốn nữa thì đừng có hỏi lão khiêu hóa. Theo ta thấy, Lão Độc vật ở trên đảo ăn phải nước tiểu của ta, chẳng bằng đặt là đảo Ngát Niệu.

Hoàng Dung cười xua tay lia lịa, nghiêng đầu ngẫm nghĩ, chỉ thấy ở chân trời một mảnh ráng màu lung linh rực rỡ đang trườn lên trên đảo bèn kêu lên: -Cứ gọi là đảo Minh Hà thôi.

Hồng Thất công lắc đầu nói: -Không được, không được, lại nữa quá rồi.

Quách Tĩnh nghe hai thầy trò tranh cãi, chỉ cười nụ không nói gì. Tên đảo nữa cũng được, tục cũng được, rốt lại y cũng không nghĩ ra nhưng trong thâm tâm lại thấy những cái tên áp Quỷ, Ngát Niệu so ra còn thú vị hơn tên Minh Hà nhiều.

Thuận gió đi được hai ngày, hướng gió vẫn không thay đổi. Đến chiều hôm thứ ba, Hồng Thất công và Hoàng Dung đều đã ngủ, Quách Tĩnh giữ bánh lái, trong tiếng sóng gió ì ầm trên biển, chợt nghe hai tiếng kêu: -Cứu tôi với cứu tôi với, vang tới. Tiếng kêu như nạo bạt vỡ đập vào nhau chen giữa tiếng sóng vỗ gió thét, vẫn nghe thấy rất rõ. Hoàng Dung kéo tay Hồng Thất công một cái, run lên nói: -Là ma, là ma!

Hồng Thất công trở người ngồi dậy, hạ giọng nói: -Là Lão Độc vật đấy.

Chợt nghe lại có một tiếng kêu nữa vang lên.

Lúc ấy trên trời trong có trăng, chỉ có vài ánh sao thưa chiếu xuống một vùng biển lớn tối om om, trong đêm sâu vang tới mấy tiếng kêu cứu, bất giác khiến người ta nổi gai ốc. Hồng Thất công kêu lên: -Có phải Lão Độc vật không?

Y đã mất hết nội công, âm thanh không vang xa được bao nhiêu. Quách Tĩnh vận khí vào đan điền kêu: -Là Âu Dương thế bá phải không?

Chỉ nghe giọng Âu Dương Phong từ xa vang tới: -Là Âu Dương Phong ta đây, cứu mạng với?

Hoàng Dung vẫn còn kinh sợ nói: -Bất kể y là người hay là ma, chúng ta cứ bỏ bánh lái chạy mau đi.

Hồng Thất công chợt nói: -Phải cứu y!

Hoàng Dung vội nói: -Không, không, con sợ lắm.

Hồng Thất công nói: -Không phải ma đâu.

Hoàng Dung nói: -Là người cũng không nên cứu.

Hồng Thất công nói: -Giúp người lúc nguy cấp là bang quy của Cái bang

ta. Người và ta là bang chủ hai đời, không thể phá bỏ quy củ của các đời trước truyền lại.

Hoàng Dung nói: -Quy củ này của Cái bang thật không đúng, Âu Dương Phong rõ ràng là một kẻ rất xấu xa, nếu là ma cũng sẽ là một con ma rất xấu, bất kể là người hay là ma cũng không nên cứu.

Hồng Thất công nói: -Bang quy như thế, không thể sửa đổi.

Hoàng Dung uất ức bất bình. Chỉ nghe Âu Dương Phong từ xa kêu lên: - Thất huynh, người quả thật thấy chết mà không cứu à?

Hoàng Dung nói: -Có cách rồi, Tĩnh ca ca, lúc nào gặp Âu Dương Phong, người cứ lấy gậy đập chết y luôn. Người không phải là người trong Cái bang, không cần tuân thủ bang quy không đúng ấy.

Hồng Thất công tức giận nói: -Nhân lúc người ta nguy cấp há là hành vi của những người hiệp nghĩa chúng ta sao?

Hoàng Dung không biết làm sao, chỉ đành đưa mắt nhìn chăm chăm vào Quách Tĩnh đang bẻ lái chiếc bè đi về phía có tiếng kêu. Trong đêm tối dày đặc rõ ràng nhìn thấy hai cái đầu người đang nhô lên hụp xuống trong sóng nước, bên cạnh đầu người là một thanh gỗ lớn, chắc là sau khi chiếc bè vỡ ra, chú cháu Âu Dương vớ được một cây gỗ nên mới chui được đến lúc ấy. Hoàng Dung nói: -Bất y phải lập lời thề độc, từ nay về sau không được hại người thì lúc ấy mới cứu y.

Hồng thất công thờ dài nói: -Người không biết con người của Lão Độc vật đâu, y thà chết chứ không chịu khuất phục, không chịu thề như thế đâu. Tĩnh nhi, cứu người đi?

Quách Tĩnh khom người hướng ra ngoài, nắm lấy gáy Âu Dương Khắc nhấc lên bè. Hồng Thất công nóng ruột cứu người, cũng quên là mình đã mất hết võ công, đưa tay ra giúp. Âu Dương Phong nắm lấy tay y, mượn lực một cái đã nhảy lên bè, nhưng y kéo một cái, Hồng Thất công lại bồm một tiếng lọt xuống biển.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung cả kinh, cùng nhảy luôn xuống nước, cứu Hồng Thất công lên. Hoàng Dung tức giận trách Âu Dương Phong: -Sự phụ ta có hảo ý cứu người, tại sao người lại kéo ông xuống biển?

Âu Dương Phong đã biết Hồng Thất công hoàn toàn không còn nội công, nếu không thì kéo cái vừa rồi há lại lôi được một kẻ sĩ võ công cao minh xuống biển?

Nhưng y bị ngâm dưới biển mấy ngày, gân cốt rã rời, lúc ấy không dám cứng cổ, hạ giọng nói: -Ta.., ta quả thật không phải cố ý mà, Thất huynh, huynh đệ xin tạ tội với người là được.

Hồng Thất công hô hô cười rộ, nói: -Nói thế làm gì, nói thế làm gì, chỉ là bản lĩnh của lão khiêu hóa quá thấp kém thôi.

Âu Dương Phong nói: -Hảo cô nương, người cho chút gì ăn đi, bọn ta

nhịn đói mấy ngày rồi.

Hoàng Dung nói: -Trên bè của ta chỉ chuẩn bị đồ ăn thức uống cho ba người, chia cho người cũng không sao, nhưng bọn ta sẽ ăn cái gì?

Âu Dương Phong nói: -Thôi được, người chỉ cho cháu ta một chút thôi, y bị thương nặng ở chân, quả thật không chịu nổi nữa.

Hoàng Dung nói: -Nếu đúng thế thì chúng ta làm chuyện mua bán, rắn độc của người cần sự phụ ta bị thương, đến nay ông vẫn chưa lành hẳn, người đưa thuốc giải ra đây.

Âu Dương Phong lấy trong bọc ra hai cái bình nhỏ đưa vào tay nàng, nói: -Cô nương nhìn xem, trong bình đầy nước, thuốc giải đã tan hết rồi!

Hoàng Dung cầm lấy bình, lắc lắc mấy cái, đưa lên mũi ngửi, quả nhiên trong bình toàn là nước biển, bèn nói: -Nếu đã như thế thì người nói được phương thuốc giải ra, để khi nào lên bờ bọn ta sẽ tìm thuốc.

Âu Dương Phong nói: -Nếu muốn lừa người để lấy thức ăn nước uống thì ta cứ nói bừa ra một được phương, người cũng không biết thật giả, nhưng Âu Dương Phong há lại là hạng người ấy? Nói thật với người, con quái xà ấy của ta là lạ nhất thiên hạ, chất độc vô song, nếu bị nó cắn, người có võ công cao cường tuy nhất thời không chết, nhưng sau tám tám sáu mươi tư ngày cũng nhất định phải bị bán thân bất toại tàn phế trọn đời. Nói được phương thuốc giải cho người cũng không hề gì, chỉ là các vị thuốc trong đó không những rất khó tìm mà lại còn phải mất đủ ba năm mới có thể điều chế thành, rốt lại cũng không kịp đâu. Chuyện này nói tới đây là thôi, người muốn bắt ta đền mạng cho Thát huynh thì cũng tùy người.

Hoàng Dung và Quách Tĩnh nghe y nói thế đều rất khâm phục, nghĩ thầm: -Người này tuy là xấu xa độc ác nhưng gặp lúc sinh tử mà thủy chung vẫn không đánh mất thân phận tôn sư võ học.

Hồng Thát công nói: -Dung nhi, y không nói dối đâu. Người ta ai cũng có số, lão khiếu hóa cũng không để ý. Người cho y ăn đi.

Hoàng Dung thầm buồn rầu, biết sự phụ rốt lại cũng không xong, lấy ra một cái đùi dê rừng nướng đưa Âu Dương Phong. Âu Dương Phong xé mấy miếng dứt cho cháu ăn xong rồi mới ngồm ngoàm nhai nuốt.

Hoàng Dung lạnh lùng nói: -Âu Dương bá bá, người đánh sự phụ ta bị thương, lần thứ hai luận kiếm ở Hoa sơn, chúc mừng người sẽ đứng đầu quần hùng.

Âu Dương Phong nói: -Chuyện đó cũng chưa chắc, trong thiên hạ còn một người có thể chữa khỏi vết thương cho Thát huynh.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung đồng thời nhảy bật lên, cái bè gỗ nghiêng đi một cái, hai người đồng thanh hỏi: -Thật không?

Âu Dương Phong cắn cái đùi dê, nói: -Chỉ là người ấy rất khó cầu, sự phụ

các người tự nhiên đã biết rồi.

Hai người nhìn nhìn sư phụ, Hồng Thất công cười nói: -Đã biết là khó cầu thì còn nói tới y làm gì?

Hoàng Dung kéo áo y nài nỉ: -Sư phụ, người nói đi, chuyện khó hơn chúng ta cũng làm được mà. Con xin cha tới, thế nào ông cũng có cách.

Âu Dương Phong khẽ hừ một tiếng. Hoàng Dung nói: -Người hừ cái gì?

Âu Dương Phong không đáp. Hồng Thất công nói: -Y cười người cho rằng cha mình cái gì cũng làm được. Nhưng người này không phải tầm thường, cho dù là cha người cũng đã chắc làm gì được y?

Hoàng Dung ngạc nhiên nói: -Người ấy à! Là ai thế?

Hồng Thất công nói: -Khoan nói tới chuyện người ấy võ công cao cường, cho dù y trời gà không chặt thì lão khiêu hóa cũng quyết không làm chuyện tổn nhân lợi kỷ như thế.

Hoàng Dung trầm ngâm nói: -Võ công cao cường à? A, con biết rồi, là Nam đế Đoàn hoàng gia. Sư phụ, xin y trị thương tại sao lại là tổn nhân lợi kỷ chứ?

Hồng Thất công nói: -Ngủ đi, đừng hỏi nữa, ta không nói chuyện này với người nữa, có biết không?

Hoàng Dung không dám nói nữa, nàng sợ Âu Dương Phong ăn trộm thức ăn, bèn ngồi dựa vào đồng thức ăn nước uống ngủ đi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Hoàng Dung nhìn thấy chú cháu Âu Dương bắt giặc giết mình nhảy dựng lên, chỉ thấy hai người sắc mặt lợt lạt, toàn thân sưng vù, đó là vì bị ngâm trong nước biển mấy ngày.

Chiếc bè đi tới giờ Thân, nhìn thấy xa xa có một sợi chỉ đen, thấp thoáng như đất liền, Quách Tĩnh là người đầu tiên reo lên. Lại đi thêm một lúc, nhìn thấy rõ ràng, quả là đất liền, lúc ấy gió êm sóng lặng, chỉ là ánh nắng thiêu đốt, nóng bức không sao chịu được.

Âu Dương Phong đột nhiên đứng lên, thân hình chớp một cái, hai tay cùng đẩy ra, mỗi tay một người, đã lập tức bắt được Quách Tĩnh và Hoàng Dung, điểm chân một cái đã đá trúng huyệt đạo Hồng Thất công. Quách Hoàng hai người bắt ngờ bị y chụp trúng mạch môn, lập tức nửa người tê dại, đồng thanh hoảng sợ hỏi: -Làm cái gì thế?

Âu Dương Phong cười một tiếng dữ tợn, cũng không trả lời. Hồng Thất công thở dài nói: -Lão Độc vật kiêu căng tự đại, nhất sinh không chịu ơn ai. Chúng ta cứu mạng y, nếu y không giết người làm ơn thì trong lòng làm sao yên ổn? Ờ, chỉ trách ta lúc đêm tối nóng lòng cứu người, quên mất chuyện này, để liên lụy tới tính mạng của hai đứa nhỏ các người.

Âu Dương Phong nói: -Người biết được là tốt. Mà nói lại, Cửu âm chân kinh đã lọt vào tay ta, thì làm sao có thể để lại một bộ khác trong lòng thằng tiểu tử họ Quách này, để lưu hậu họa.

Hồng Thất công nghe y nói tới Cửu âm chân kinh, chợt động tâm niệm, cao giọng nói: -Nỗ nhĩ thất lục, cấp qua nhi, ninh huyết khế xích, bình đạo nhi ...

Âu Dương Phong sững sốt đoạn y nghe đúng là đoạn quái văn Quách Tĩnh viết tụng kinh thư mà y nghĩ ngợi hàng trăm lần không sao hiểu được, nghe Hồng Thất công nói thế, chỉ cho rằng y hiểu được ý nghĩa bên trong, nghĩ thầm: -Một thiên quái văn dài ấy ắt có liên quan tới toàn bộ kinh văn. Mình giết ba người này, chỉ sợ trên đời không còn ai hiểu, vậy thì cho dù mình được kinh thư cũng chỉ uổng công.

Bèn hỏi: -Nói thế là có ý gì?

Hồng Thất công nói: -Hỗn hoa sát sát, tuyết căn hứa bát thổ, mê nhĩ mê nhĩ ...

Y tuy nghe Quách Tĩnh đọc thuộc lòng đoạn quái văn ấy trong Cửu âm chân kinh, nhưng làm sao nhớ được? Lúc ấy cứ thuận miệng đọc bừa, vẻ mặt rất nghiêm trang. Âu Dương Phong chỉ cho rằng trong lời y có thâm ý, ngưng thần suy nghĩ.

Hồng Thất công quát lớn: -Tĩnh nhi động thủ đi.

Quách Tĩnh tay trái giật mạnh, chưởng phải vỗ ra, đồng thời chân trái cũng phóng lên.

Y bị Âu Dương Phong tập kích nắm được uyển mạch, vốn đã không còn cách nào phản kháng, nhưng Hồng Thất công nói bậy một tràng, ba hoa chích chòe, Âu Dương Phong quả nhiên trúng kế, lúc phân tâm tay hơi lỏng ra, Quách Tĩnh lập tức phản kích. Y đã luyện tới đoạn thứ hai của công phu Dịch cân đoàn cốt trong chân kinh, tuy chưa học tới chiêu số quyền pháp mới nhưng công lực cũng đã tăng tiến thêm hai phần, một cái giật tay ra chưởng phóng cước ấy tuy chiêu số bình thường không có gì lạ nhưng lực đạo thì mạnh mẽ dị thường. Âu Dương Phong giật mình, chiếc bè lại hẹp, không thể lùi lại tránh né, đành giơ tay đón đỡ, tay kia vẫn nắm chặt Hoàng Dung không chịu buông ra.

Quách Tĩnh quyền chưởng cùng phát, thế công như mưa sa gió giạt, trong lòng biết trên chiếc bè gỗ này mà để Âu Dương Phong rảnh tay sử dụng Cáp mô công thì ba người đúng là không còn đất chôn thân. Một trận tấn công ráo riết ấy rốt lại cũng ép Âu Dương Phong phải lùi lại nửa bước. Hoàng Dung thân hình hơi nghiêng đi, đưa vai huých vào y. Âu Dương Phong cười thầm, nghĩ bụng: -Con nha đầu này lại huých vào người mình, cũng không nghĩ xem mình có bao nhiêu công lực? Không bị hất lại bắn xuống nước mới là lạ đấy.

Tâm niệm vừa động, đầu vai Hoàng Dung đã đánh tới. Âu Dương Phong không tránh không đỡ không thềm đếm xỉa tới, đột nhiên thấy ngực hơi đau rần, giật mình biết nàng vốn mặc tấm Nhuyễn vị giáp là bảo vật trấn đảo của đảo Đào Hoa, lúc ấy y đứng trên mép bè, đã không thể lùi

lại nửa bước, trên giáp của nàng lại đầy gai nhọn, không chỗ nào có thể bầu vú, vôi vàng buông tay nàng, mượn sức nhảy ra ngoài, xô nàng một cái.

Hoàng Dung đứng không vững, đã thấy phải ngã xuống nước, Quách Tĩnh lật tay kéo nàng một cái, tay trái vẫn đánh tới địch nhân. Hoàng Dung rút thanh đoản kiếm ra, nghiêng người sấn vào. Âu Dương Phong đứng trên mép bè, bọt sóng không ngừng bắn lên gối y, nhưng bất kể Quách Tĩnh Hoàng Dung tấn công thế nào, thủy chung vẫn không sao ép y rơi xuống nước. Hồng Thất công và Âu Dương Khắc đều không động đậy gì được, chỉ tròn mắt nhìn vào trường ác đấu, tim đập thình thình, chỉ thấy đôi bên thế lực tương đương, lúc sinh tử không thể sơ hở, đều tức giận là mình không thể xông vào giúp đỡ.

Võ công của Âu Dương Phong vốn hơn xa cả hai người Quách Hoàng liên thủ, nhưng y bị ngâm trong nước mấy ngày, sinh lực cũng đã giảm một nửa, Hoàng Dung võ công tuy không cao cường lắm nhưng trên người mặc Nhuyễn vị giáp, tay cầm đoản kiếm cực kỳ sắc bén, hai món lợi khí tấn công phòng thủ ấy cũng khiến y vô cùng úy kỵ, lại thêm Quách Tĩnh Hàng long thập bát chưởng và Thất thập nhị lộ Không minh quyền, tả hữu chia ra giáp kích, lại thêm cả công phu Dịch cân đoàn cốt trong Cửu âm chân kinh mới học được dồn vào làm một, uy lực quả thật cũng phi phàm, nên ba người đánh nhau trên bè quả thật bất phân thắng bại.

Đánh nhau hồi lâu, chưởng pháp của Âu Dương Phong càng lợi hại, Quách Hoàng dần dần hai người cảm thấy không địch nổi, Hồng Thất công đứng ngoài ngấm ngấm lo sợ. Trong bóng chưởng bay múa Âu Dương Phong chân trái phóng ra, kinh phong rít lên, thanh thế kinh người, Hoàng Dung không dám thẳng thắn đón đỡ, lộn người một cái nhảy xuống nước. Quách Tĩnh một mình chống đại địch, lại càng không đủ sức Hoàng Dung từ bên trái rơi xuống biển, lập tức lặn qua đáy bè, nhảy lên phía bên phải, vung đoản kiếm đâm vào hậu tâm Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong vốn đã đắc thế nhưng lúc ấy bị hai phía giáp công lại trở thành ngang sức.

Hoàng Dung lúc ra sức đánh nhau, trong lòng vẫn thầm trù tính kế sách: -Nếu cứ đấu thế này thì công lực của bọn mình không bằng, rốt lại cũng phải thua, không xuống biển thì không thắng y được.

Vừa động tâm niệm, bèn vung đoản kiếm cắt đứt dây buồm, chiếc buồm lập tức rơi xuống, chiếc bè gỗ nhô lên hụp xuống trong sóng nước, không đi về phía trước nữa. Nàng lùi lại hai bước, kéo dây buồm quấn mấy vòng quanh người Hồng Thất công. Rồi buộc mấy vòng vào một thanh gỗ lớn trên bè, siết chặt hai cái nút.

Nàng vừa lui ra, Quách Tĩnh lại cảm thấy không chi trì nổi, cố đánh ba chiêu, tới chiêu thứ tư đã không đón đỡ nổi, đành lui lại một bước. Âu

Dương Phong được lý không nhường người, song chưởng liên miên đánh tới. Quách Tĩnh lại lùi một bước, dùng chiêu Ngư được ư uyên đón đỡ phát chưởng của đối phương, nhưng chưởng sau lại không đỡ nổi, lại lùi lại một bước, chân trái đạp vào khoảng không.

Y lâm nguy không loạn, chân phải phóng ra giữ chặt đường lui khiến địch nhân không thể thừa thế sấn vào, sau đó bùm một tiếng nhảy luôn xuống biển.

Chiếc bè gỗ bị lắc mạnh hai cái, Hoàng Dung mượn thế nhảy lên, cũng rơi xuống biển. Hai người nắm chặt chiếc bè gỗ một xô một lắc, nhìn thấy như muốn lật úp chiếc bè lại, chiếc bè ấy mà lật thì Âu Dương Khắc sẽ phải lập tức chết đuối, Âu Dương Phong xuống biển thì tự nhiên cũng không phải là đối thủ của Quách Hoàng hai người. Hồng Thất công thì thân hình đã được buộc chặt trên bè, hai người có thể cứ kết liễu Tây độc trước rồi sẽ cứu sư phụ sau.

Âu Dương Phong biết kế ấy, giơ chân đạp lên đầu Hồng Thất công cao giọng quát: -Hai đứa khốn kia nghe đây, còn lắc nữa thì ta sẽ đạp xuống đấy!

Hoàng Dung thấy kế không thành, lại nghĩ ra kế khác hít một hơi lặn xuống dưới đáy bè, vung đoản kiếm chặt đứt dây thừng kết trên bè, lúc ấy còn cách đất liền không xa, cho dù giết được chú cháu Âu Dương xong, ôm sư phụ bám thân gỗ lên bờ cũng không có gì đáng ngại. Chỉ nghe rầm rắc mấy tiếng, chiếc bè đã chia làm hai mảnh, Âu Dương Khắc ở nửa bên trái, Âu Dương Phong và Hồng Thất công ở nửa bên phải. Âu Dương Phong thầm hoảng sợ, vội đưa tay nắm lấy cháu nhắc qua, khom lưng nhìn xuống nước, chỉ chờ Hoàng Dung cắt dây nữa thì sẽ chụp nòng kéo lên bè.

Hoàng Dung dưới nước đã nhìn thấy rõ dáng vẻ của Âu Dương Phong, biết y chụp xuống nhất định vừa chuẩn vừa độc, quả không dám ngoi lên cắt dây nữa.

Giằng co hồi lâu, Hoàng Dung bơi ra hơn một trượng, ngoi lên mặt nước hít một hơi lại lặn xuống nước chờ thời cơ làm khó. Đôi bên ngưng thần chờ sơ hở của nhau, trong chớp mắt đã từ động chuyển thành tĩnh. Trên mặt biển ánh nắng sáng ngời, một khoảng êm ả nhưng trên dưới nửa chiếc bè lại ẩn chứa đầy sát cơ. Hoàng Dung nghĩ thầm: -Chỉ cần xẻ nửa chiếc bè này làm hai thì nhất định sẽ bị sóng biển đánh úp.

Âu Dương Phong thì nghĩ thầm: -Chỉ cần y thị nô đầu lên thì mình cách sóng đập ra một chưởng, sức ép của nước cũng đủ giết chết y thị. Trừ được con nha đầu này rồi thì một mình thẳng tiểu tặc họ Quách kia cũng không đủ để gây họa.

Hai người mắt nhìn đăm đăm không chớp đều hăm hở muốn thử. Âu Dương Khắc đột nhiên chỉ tay qua bên trái, kêu lên: -Có thuyền, có thuyền?

Hồng Thất công và Quách Tĩnh đưa mắt nhìn theo tay y, quả nhiên thấy một chiếc thuyền đầu rồng lớn đang giương buồm theo gió rẽ sóng tiến tới. Qua không bao lâu Âu Dương Khắc đã nhìn thấy một người đứng trên đầu thuyền, thân hình cao lớn, mặc áo cà sa màu đại hồng giống như Linh Trí thượng nhân, chiếc thuyền lớn lại tới gần hơn, định thần nhìn kỹ quả nhiên không sai, vội nói với chú. Âu Dương Phong vận khí vào đan điền, cao giọng gọi lớn: -Vị hảo bằng hữu trên đó xin qua đây mau.

Hoàng Dung ở dưới nước vẫn chưa biết, Quách Tĩnh đã biết là không hay, vội lặn xuống nước kéo tay Hoàng Dung ra hiệu là lại có địch nhân tới. Hoàng Dung ở dưới nước rất khó hiểu ý y, nhưng đoán là sự tình không hay, lấy tay ra hiệu, bảo y đón đỡ chưởng lực của Âu Dương Phong để mình thừa cơ phá bè. Quách Tĩnh biết công lực của mình còn thua xa địch nhân, bây giờ mình dưới nước còn địch nhân trên bè, sự chênh lệch lại càng lớn, đón tiếp một chưởng này có thể nguy tới tính mạng, nhưng việc đã tới lúc khẩn cấp, ngoài việc liều mạng thì không còn cách nào, liền vận kinh vào hai tay, đột nhiên nhô lên. Âu Dương Phong gầm lớn một tiếng, song chưởng đập thẳng xuống, song chưởng của Quách Tĩnh cũng từ dưới đánh thẳng lên. Bọt nước trên mặt biển không tung lên, nhưng hai luồng lực đạo chạm nhau trong nước, nửa chiếc bè gỗ đột nhiên vọt thẳng về phía trước, nghiêng đi mấy thước, rắc.rắc hai tiếng, Hoàng Dung đã rọc đôi được chiếc bè. Đúng lúc ấy chiếc thuyền lớn đã tới cách bè còn hơn mười trượng.

Hoàng Dung cắt dây xong lại lập tức lặn xuống nước định tới đâm Âu Dương Phong thì thấy Quách Tĩnh tay chân không động đậy, thân hình từ từ chìm xuống, bất giác vừa hoảng sợ vừa hối hận, vội bơi tới nắm tay y kéo ra vài trượng, nhô đầu lên nhìn, chỉ thấy Quách Tĩnh hai mắt nhắm nghiền, mặt xanh môi trắng, đã ngất đi rồi.

Chiếc thuyền lớn kia thả thuyền nhỏ xuống, mấy người thủy thủ khua mái chèo tới gần bè, đưa chú cháu Âu Dương và Hồng Thất công lên.

Hoàng Dung kêu mấy tiếng liên tiếp: -Tĩnh ca ca!.

Quách Tĩnh vẫn không tỉnh lại. Nàng nghĩ chiếc thuyền kia tuy là địch nhân, nhưng cũng chỉ còn cách leo lên, lập tức nắm chặt gáy Quách Tĩnh bơi về phía chiếc thuyền con. Thủy thủ trên thuyền kéo Quách Tĩnh lên, đưa tay muốn kéo nàng, Hoàng Dung đột nhiên tay trái ấn vào mép thuyền một cái, thân hình như con cá vọt lên, từ dưới nước nhảy lên giữa thuyền, mấy người thủy thủ đều giật nảy mình.

Mới rồi đối chưởng trong nước, Quách Tĩnh bị chưởng lực của Âu Dương Phong đánh chấn động rất nặng, lập tức ngất đi, đến lúc tỉnh lại, chỉ thấy mình đang nằm trong lòng Hoàng Dung, lại đang trên một chiếc thuyền nhỏ. Y hít vài hơi, thấy chưa bị nội thương, nhướn mắt nhìn Hoàng Dung cười một tiếng.

Hoàng Dung cũng cười trả lời, nỗi lo sợ đầy lòng đã tiêu tan, lúc ấy mới nhìn xem những người trên thuyền lớn là ai.

Nàng vừa nhìn thấy đã thảm kêu khổ, không ngừng trong bụng, chỉ thấy trên thuyền có bảy tám người đứng lố nhố, chính là các cao thủ võ lâm đã gặp mấy tháng trước đây trong Triệu vương phủ người thân hình lùn thấp, mắt sáng như điện là Thiên thủ nhân đồ Bành Liên Hồ, người đầu hói bóng loáng là Quỷ môn Long vương sa Thông Thiên, người trên trán có ba bướu chính là Tam đầu giao Hầu Thông Hải, người đồng nhan bạch phát chính là sâm tiên lão quái Lương Tử ông, nhà sư Tây Tạng mặc áo cà sa màu đại hồng là Đại thủ ấn Linh Trí thượng nhân, ngoài ra có mấy người nữa không biết là ai, nghĩ thầm: -Võ công của Tĩnh ca ca và mình gần đây tiến triển rất xa, nếu đơn đả độc đấu với từng người trong bọn Bành Liên Hồ thì dù mình không chống được nhưng Tĩnh ca ca cũng có phần thắng. Chỉ là Lão Độc vật ở đây lại có bảy nhiều người xúm lại một chỗ, hôm nay mà muốn thoát thân thì đúng là khó càng thêm khó.

Những người trên thuyền lớn nghe Âu Dương Phong trên bè gọi lớn vốn đã rất ngạc nhiên, đến khi nhìn thấy bọn Quách Tĩnh lại càng cảm thấy kỳ quái.

Âu Dương Phong bế cháu, Quách Tĩnh và Hoàng Dung đỡ Hồng Thất công, năm người chia làm hai nhóm trước sau từ thuyền nhỏ nhảy lên thuyền lớn. Một người mặc cẩm bào thêu hoa, từ trong khoang bước ra đón, vừa nhìn thấy Quách Tĩnh, cả hai cùng giật nảy mình. Người ấy dưới cằm có một ít râu, mặt mũi thanh tú, chính là Lục vương gia Triệu vương Hoàn Nhan Hồng Liệt nước Đại Kim.

Nguyên là Hoàn Nhan Hồng Liệt sau khi từ từ đường nhà họ Lưu ở huyện Bảo ứng trốn được, sợ Quách Tĩnh tìm y trả thù, không dám trở về Yên kinh, đi đường tắt hội hợp với bọn Bành Liên Hồ, sa Thông Thiên, xuống phía nam tìm cách đoạt bộ di thư của Nhạc Vũ Mục.

Lúc ấy Mông Cổ đem đại quân đánh Kim, Trung đô Yên Kinh bị vây mấy tháng, mười sáu châu vùng Yên Vân đều đã thuộc về Mông Cổ. Nước Kim thế lực ngày càng yếu, Hoàn Nhan Hồng Liệt vô cùng lo lắng, thấy quân Mông Cổ rất hùng tráng, quân Kim tuy đông gấp mười lần nhưng lần đánh nhau cũng bị phá tan, y nghĩ ngại không sao tìm ra cách, bất giác đem chí lớn trung hưng phục quốc gởi gắm vào bộ di thư của Nhạc Vũ Mục, nghĩ thầm chỉ cần lấy được bộ binh thư ấy thì có thể dùng binh như thần, đánh đâu thắng đó như Nhạc Phi năm xưa, quân Mông Cổ dù tinh nhuệ cũng chỉ còn cách nhìn thấy là bỏ chạy.

Lần này y dắt mọi người xuống nam, hành tung vô cùng bí mật, chỉ sợ Nam triều biết được sẽ đề phòng, nên đổi đi đường biển, nghĩ thầm định nhân lúc thần không hay quỷ không biết từ bờ biển Chiết Giang lên bộ, ngầm tới phủ Lâm An lấy trộm binh thư. Hôm ấy y tìm Âu Dương Khắc

khắp nơi không thấy, tuy biết y là một cao thủ đắc lực nhưng lâu quá không có tin tức, cũng không thể chờ một mình y, chỉ còn cách tự lên đường, lúc ấy gặp nhau trên biển, lại thấy y đi cùng Quách Tĩnh bất giác thầm lo sợ, chỉ lo y đã nói lộ bí mật to lớn của mình ra.

Quách Tĩnh thấy kẻ thù giết cha lập tức lửa giận bốc lên, tuy giữa chỗ cường địch vây quanh vẫn đưa mắt căm hờn nhìn y. Lúc ấy có một người vội vã tiến vào khoang, mới lộ ra nửa khuôn mặt đã lập tức co người lùi trở lại. Hoàng Dung ánh mắt sắc bén, đã thấy rõ ràng là Dương Khang.

Âu Dương Khắc nói: -Chú, vị này là Lục vương gia nước Đại Kim yêu người hiền như khát nước!

Âu Dương Phong chấp chấp tay. Hoàn Nhan Hồng Liệt không biết Âu Dương Phong có danh vọng rất lớn trong võ lâm, thấy y thần thái ngạo mạn nhưng nề mặt Âu Dương Khắc cũng chấp tay làm lễ. Bọn Bành Liên Hồ, Sạ Thông Thiên nghe thế đều nhất tề khom lưng nói: -Từ lâu đã ngưỡng mộ danh tiếng Thái sơn Bắc đầu của Âu Dương tiên sinh trong võ lâm, hôm nay may mắn được bái kiến.

Âu Dương Phong hơi khom người, trả lại nửa lễ. Đại thủ ấn Linh Trí thượng nhân vốn ở Tây Tạng, không biết tiếng tăm Tây độc, chỉ chấp tay không nói tiếng nào. Hoàn Nhan Hồng Liệt biết bọn sa Thông Thiên người nào cũng cực kỳ tự phụ, xưa nay không phục ai, nhưng nhìn thấy Âu Dương Phong lại cung kính như thế, rõ ràng là vừa kính vừa sợ, lại có

ý lấy lòng, dáng vẻ ấy trước nay chưa từng thấy ở họ, lập tức biết lão già cả người sừng phù, tóc rối chân không này không phải tầm thường, lập tức thật lòng tiếp nạp, cũng nói mấy câu ngưỡng mộ.

Trong bấy nhiêu người thì Lương Tử ông tâm tình phức tạp nhất, Quách Tĩnh đã uống máu con bảo xà của y, lúc ấy gặp nhau làm sao không nổi giận? Nhưng người mà mình sợ nhất trong đời là Hồng Thất công lúc ấy cũng ở bên cạnh, nên chỉ còn cách trong lòng tức giận mà ngoài mặt tươi cười, bước lên khom lưng vái lạy, nói: -Tiểu nhân Lương Tử ông tham kiến Hồng bang chủ, lão nhân gia người khỏe chứ.

Câu ấy vừa buông ra, mọi người lại giật nảy mình, oai danh của Tây độc Bắc cái thì mọi người đã nghe từ lâu nhưng đều chưa gặp mặt, không ngờ lần này hai vị cao nhân trên đời lại cùng lúc xuất hiện, đang định bước lên bái kiến, Hồng Thất công đã hô hô cười rộ, nói: -Lão khiếu hóa thôi rồi, đã bị chó dữ cắn dở sống dở chết rồi, còn bái kiến làm gì? Có thức ăn gì thừa thì mang ra đây là được.

Mọi người sửng sốt đều nghĩ thầm: -Hồng Thất công thân hình không thể động đậy, vốn đã bị trọng thương, vậy cũng không đáng sợ lắm.

Rồi cùng nhìn Âu Dương Phong, muốn theo về mặt y mà hành sự.

Âu Dương Phong đã sớm nghĩ ra độc kế đối phó với ba người: Hồng Thất

công thì ắt phải trừ khử trước tiên để việc mình lấy oán báo đức không bị y nói rộng ra, Quách Tĩnh thì trước tiên phải hỏi hàm nghĩa của đoạn quái văn trong Cửu âm chân kinh rồi sau sẽ xử tử, còn Hoàng Dung thì tuy cháu mình yêu thương nhưng lưu lại rồi lại cũng là mầm họa rất lớn, nhưng nếu chính tay mình hạ thủ giết nàng, Hoàng Dược Sư biết được thì đời nào chịu bỏ qua, phải nghĩ cách dùng đao giết người, mượn tay kẻ khác, thấy ba người đã lên thuyền lớn, không sợ họ bay lên trời, lúc ấy nói với Hoàn Nhan Hồng Liệt: -Ba người này rất giỏi hoạt, võ công cũng rất cao cường, xin vương gia sai người canh gác cho kỹ.

Lương Tử ông nghe thế cả mừng, lập tức nghiêng người sấn tới, vòng qua người sa Thông Thiên, lật tay chụp vào cổ tay Quách Tĩnh. Quách. Tĩnh lật cổ tay lại đánh ra một chưởng, Lương Tử ông đã bị đánh trúng vai, chiêu Kiến long tại điền ấy vừa nhanh vừa mạnh, Lương Tử ông võ công tuy cao cường, nhưng bị y đánh trúng loạn choạng lù lại hai bước. Bọn Bành Liên Hồ và Lương Tử ông trước nay đều tranh hùng trước mặt Hoàn Nhan Hồng Liệt, chỉ muốn áp đảo đối phương, đều là bằng mặt không bằng lòng, thấy y bị thua thiệt đều thầm đắc ý, lập tức chia ra bao vây ba người bọn Hồng Thất công vào giữa, nhưng để Lương Tử ông sau khi bị đánh lại xông vào động thủ.

Lương Tử ông mới rồi sờ dĩ vòng qua người sa Thông Thiên bước lên trước bắt Quách Tĩnh là để đề phòng y dùng chiêu Kháng long hữu hối độc nhất vô nhị, không đến nỗi bị y đánh thẳng trước mặt, rất khó đón đỡ, không ngờ cách một tháng mà y lại không dùng chiêu Kháng long hữu hối, chỉ là tiện tay đánh ra một chưởng mình lại không sao tránh kịp, lúc ấy làm sao chịu được? Thấy Quách Tĩnh hoàn toàn không truy kích, lập tức tung người vọt lên, song quyền cùng phát, sử dụng tuyệt học bình sinh của y là Liêu Đông dã hồ quyền pháp, rập tâm lấy mạng Quách Tĩnh, vừa muốn cứu vãn chuyện mất mặt mới rồi vừa trả mối thù giết con măng xà ngày trước.

Năm xưa Lương Tử ông đào sâm trên núi Trường Bạch thấy chó săn và chồn hoang đánh nhau trên mặt tuyết. Con chồn hoang giảo trá đa đoan, săn đông lật tây vô cùng linh động, chó săn nanh móng tuy sắc bén nhưng đánh nhau hồi lâu vẫn không sao thủ thắng. Y nhìn thấy con chồn hoang nhẩy nhót, trong lòng chợt ngộ, lập tức không đào sâm nữa, bèn ở lại trong lều tranh trên núi tuyết vắt vẻo suy nghĩ mấy tháng, sáng chế ra bộ Dã hồ quyền pháp. Bộ quyền pháp này lấy bốn chữ Lanh, Nốt, Phác, Diệt làm yếu chỉ, đối phó với cường địch rất phù hợp, trước tiên khiến địch nhân không thể tiến tới cạnh mình, lách phải né trái, sau đó thừa cơ tập kích. Lúc ấy y không dám khinh địch, triển khai lộ quyền pháp ấy, chưa tấn công đã né tránh, trong khi ngã có ẩn việc nhẩy xổ vào đánh nhau với Quách Tĩnh.

Bộ quyền pháp ấy chiêu số rất quái dị, Quách Tĩnh chưa từng thấy qua, nghĩ thầm: -Lạc anh thần kiếm chưởng của Dung nhi hư chiêu tuy nhiều

nhưng rút lại hoặc nắm hư một thực, hoặc nắm thực một hư, còn quyền pháp của lão già này lại toàn là hư chiêu, không biết định giở trò cổ quái gì đây?

Lúc ấy bèn theo lời Hồng Thất công chỉ điểm cách thức ngày trước, bắt kẻ chiêu số của địch nhân biến hóa đa đoan thế nào, mình cứ đem Hàng long thập bát chưởng đánh ra.

Hai người qua chiêu một lúc, các cao thủ nhìn thấy đều thán phục, nghĩ: - Lương lão quái rút lại là chưởng môn một phái mà sao động thủ với một gã tiểu tử hậu sinh lại toàn tránh né, không dám thẳng thắng đánh ra một chiêu?

Lại qua vài chiêu, chưởng lực của Quách Tĩnh đã ép y càng lúc càng lùi về phía sau, nhìn thấy đã sắp rơi xuống nước. Lương Tử ông thấy Dã hồ quyền pháp không thể thủ thắng, muốn đổi dùng quyền pháp khác nhưng bị chưởng lực của Quách Tĩnh bao trùm, làm sao rảnh tay mà xuất thủ? Trong tiếng chưởng vù vù, chỉ nghe Hồng Thất công kêu lên: - Xuống đi thôi!

Quách Tĩnh dùng một chiêu Chiến long tại dã, cánh tay trái quét ngang ra. Lương Tử ông hoảng sợ kêu lớn một tiếng, thân hình không tự chủ, ngã ra ngoài mạn thuyền.

Mọi người sau lúc kinh hoàng cùng nhìn về phía Lương Tử ông rơi xuống. Chỉ thấy dưới biển có người hô hô cười lớn, Lương Tử ông đột nhiên bay lên, bùng một tiếng rơi xuống sập thuyền, bò mấy cái vẫn không đứng lên được.

Lần này mọi người còn kinh ngạc hơn, chẳng lẽ nước biển lại có thể hút y bắn trở lên? Tất cả đều khom người cúi đầu nhìn dọc theo mặt nước dưới thuyền. Chỉ thấy một ông già râu tóc bạc trắng xông đông lướt tây trên mặt biển, mau lẹ phi thường, lại ngưng thần nhìn kỹ, té ra y cưỡi trên lưng một con cá mập lớn, giống như cưỡi ngựa rong ruổi trên đất liền. Quách Tĩnh vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, cất cao giọng gọi: -Chu đại ca, ta ở đây?

Ông già cưỡi cá mập ấy đúng là Lão Ngoan đồng Chu Bá Thông.

Chu Bá Thông nghe tiếng Quách Tĩnh gọi, lớn tiếng reo mừng, đánh vào cạnh mắt phải con cá mập một quyền, con cá lập tức vòng qua bên trái bơi tới gần thuyền. Chu Bá Thông kêu lên: -Quách huynh đệ phải không? Người khỏe chứ? Phía trước là một con cá kình, ta đuổi theo đã một ngày một đêm, bây giờ phải đuổi tiếp, xin chào nhé.

Quách Tĩnh vội kêu: -Đại ca mau lên đây, ở đây có rất nhiều người xấu đang hà hiếp đệ đây.

Chu Bá Thông tức giận nói: -Có chuyện ấy à?

Tay phải kéo một cái gậy không biết là gì đó trong miệng con cá mập, tay trái nắm lấy một thanh gỗ phòng va đập trên mép thuyền kéo một

cái cả người lẫn cá vọt lên khỏi mặt nước, bay qua đầu mọi người rơi xuống sạp thuyền, quát lớn: -Người nào dám to gan, dám hà hiếp nghĩa đệ của ta?

Người trên thuyền ai cũng kiến văn rộng rãi, nhưng nhìn thấy ông già tóc bạc này xuất hiện kỳ quái như thế, người nào cũng trợn mắt ngây người, ngay cả Hồng Thất công và Âu Dương Phong cũng vô cùng kinh ngạc.

Chu Bá Thông nhìn thấy Hoàng Dung cũng cảm thấy lạ lùng, bèn hỏi: - Tại sao ngươi cũng ở đây?

Hoàng Dung cười nói: -Phải đấy, ta tính là hôm nay ngươi sẽ tới đây, nên tới trước để chờ ngươi. Ngươi mau dạy ta cách cười cá mập đi.

Chu Bá Thông cười nói: -Được, để ta dạy ngươi.

Hoàng Dung nói: -Ngươi cứ đánh hết bọn người xấu này rồi hãy dạy.

Chu Bá Thông đưa mắt quét qua mọi người trên sạp thuyền, nói với Âu Dương Phong: -Ta nói người khác thì không dám lếu láo như thế, quả nhiên lại là thằng già nhà ngươi.

Âu Dương Phong lạnh lùng nói: -Một người nói ra không giữ lời, cho dù có sống thừa trên đời cũng khiến hảo hán trong thiên hạ cười cho.

Chu Bá Thông nói: -Không sai chút nào. Người ta làm chuyện bậy bạ gì cũng được, nhưng nói ra như đánh rắm thì phải phân biệt cho rõ ràng, đừng để người ta nghe vào tai, không biết là thanh âm là trên miệng phát ra hay là công phu từ hạ bàn phát ra. Ta đang muốn tìm người tính sổ, người ở đây thì hay lắm. Lão khiêu hóa, ngươi là người làm chứng, đứng ra nói vài câu công đạo đi.

Hồng Thất công nằm trên sạp thuyền cười một tiếng. Hoàng Dung nói: - Lão Độc vật gặp nạn, sư phụ ta chín lần cứu mạng cho y, nào ngờ y lòng lang dạ thú, lại đánh sư phụ ta bị thương, điểm huyệt của ông.

Hồng Thất công cứu mạng Âu Dương Phong trước sau chỉ có ba lần, Hoàng Dung lại nói tăng lên gấp ba, Âu Dương Phong cũng không thể phân trần về chuyện ấy, chỉ đành trợn mắt im lặng.

Chu Bá Thông cúi xuống vuốt vào hai huyệt Khúc trì và Thông tuyền của Hồng Thất công. Hồng Thất công nói: -Lão Ngoan đồng, không được đâu.

Nguyên là Âu Dương Phong dùng thủ đoạn điểm huyệt rất âm độc ngoài y và Hoàng Dục Sư hai người thì thiên hạ không ai giải huyệt được.

Âu Dương Phong lại càng đắc ý, nói: -Lão Ngoan đồng, ngươi có bản lĩnh thì giải huyệt cho y đi.

Hoàng Dung tuy không biết giải huyệt, nhưng biết công phu về môn điểm huyệt này, chầu chầu môi nói: -Cái đó có gì là lạ? Cha ta chẳng cần phí một chút sức lực, cũng có thể giải khai môn Thấu cốt đả huyệt

pháp này.

Âu Dương Phong nghe nàng nói tới tên Thấu cốt đã huyết pháp, nghĩ thầm con nha đầu này gia học uyên uyên, kể ra cũng có kiến thức, lập tức không đếm xỉa gì tới nàng, nói với Chu Bá Thông: -Người đã thua rồi, tại sao lại nói không bằng đánh rắm thế?

Chu Bá Thông khịt mũi nói: -Đánh rắm à? Thôi thật, thôi thật! Ta đang muốn hỏi người chúng ta đánh cuộc là ai thua vậy?

Âu Dương Phong nói: -Ở đây ngoài gã tiểu tử họ Quách và con nha đầu kia thì đều là các anh hùng hào kiệt thành danh trong võ lâm, ta nói ra để mọi người công bình phán xét.

Bành Liên Hồ nói: -Hay lắm, hay lắm. Xin Âu Dương tiên sinh nói ra đi.

Âu Dương Phong nói: -Vị Chu Bá Thông Chu lão gia phái Toàn Chân này được người giang hồ gọi là Lão Ngoan đồng, thân phận không nhỏ, chính là sư thúc của bọn Khu Xử Cơ, Vương Xử Nhất trong Toàn Chân thất tử.

Chu Bá Thông mười mấy năm nay ở trên đảo Đào Hoa, trước đó võ nghệ chưa phải đã thật cao cường, ngoài tính nết bướng bỉnh nghịch ngợm cũng chưa làm việc gì lớn lao nên không có tên tuổi gì lắm trên giang hồ. Nhưng mọi người thấy y cưỡi cá mập trên biển, thần thông quảng đại, quả thật không phải tầm thường, té ra là sư thúc của Toàn Chân thất tử, chẳng trách gì cao cường như thế, đều hạ giọng bàn với nhau mấy câu. Bành Liên Hồ nghĩ tới cái hẹn trên lầu Yên Vũ ở Gia Hưng ngày rằm tháng tám, nghĩ thầm nếu bọn Toàn Chân thất tử mà được quái nhân này giúp đỡ thì càng khó đối phó hơn, bất giác thầm lo lắng.

Âu Dương Phong nói: -Vị Chu huynh này bị cá mập vây khốn dưới biển, huynh đệ cứu y thoát chết. Ta nói bầy cá mập này có đáng gì, chỉ cần nhấc tay một cái là có thể giết sạch cả bầy. Chu huynh không tin, hai người bọn ta bèn đánh cuộc. Chu huynh, có đúng thế không?

Chu Bá Thông gật đầu lia lịa nói: -Mấy câu ấy rất đúng. Đánh cuộc thế nào người nói cho mọi người nghe đi.

Âu Dương Phong nói: -Đúng thế, ta nói nếu ta thua thì người bảo ta làm gì ta cũng phải làm, còn nếu không chịu làm thì nhảy xuống biển để nuôi cá mập. Người thua cũng thế, có đúng không?

Chu Bá Thông lại gật đầu lia lịa, nói: -Đúng, đúng, không sai chút nào. Về sau thế nào?

Âu Dương Phong nói: -Cái gì? Về sau thì là người thua.

Lần này thì Chu Bá Thông lắc đầu lia lịa, nói: -Sai rồi, sai rồi, người thua là người chứ không phải là ta.

Âu Dương Phong tức giận hỏi: -Nam tử hán đại trượng phu nói ra há lại có thể đổi trắng thay đen, ăn không nói có à? Nếu ta thua thì tại sao

người nhảy xuống biển tự tử?

Chu Bá Thông thở dài nói: -Đúng thế, vốn là ta cũng nghĩ Lão Ngoan đồng xúi quẩy, bị thua dưới tay người, nào ngờ rơi xuống biển rồi, ông trời cho ta gặp được một chuyện mới biết là Lão Độc vật người thua, còn Lão Ngoan đồng ta thì thắng.

Âu Dương Phong, Hồng Thất công, Hoàng Dung cùng đồng thanh hỏi: - Chuyện gì thế?

Chu Bá Thông khom lưng một cái, tay trái rút cây côn gỗ chống trong miệng con cá mập, chỉ con cá nói: -Cứ nhìn vào con cá mà ta cười đây, Lão Độc vật người nhìn cho kỹ, đây là khúc gỗ mà thằng cháu bảo bối của người chống vào miệng nó, có đúng không?

Hôm ấy Âu Dương Khắc dùng kế độc, lấy cây gỗ chống vào miệng con cá mập, muốn cho giống cá tham ăn nhất trong biển phải chết đói, chuyện đó thì Âu Dương Phong chính mắt nhìn thấy. Bây giờ nhìn thấy con cá mập lớn và hình dạng cây gỗ, cho tới mép con cá bị lưỡi câu xé rách vẫn còn vết sẹo, nhớ ra quả nhiên là con cá mập hôm trước thả xuống biển, bèn nói: -Vậy thì sao?

Chu Bá Thông vỗ tay cười nói: -Vậy thì là người thua. Chúng ta đánh cuộc là người giết sạch bầy cá mập, nhưng còn con khốn này lại nhờ phúc của cháu người, không ăn được thịt cá mập, không bị trúng độc đã còn lại một con thì há không phải Lão Ngoan đồng ta thắng à?

Nói xong hô hô cười rộ. Âu Dương Phong biến sắc, không nói được tiếng nào.

Quách Tĩnh mừng rỡ nói: -Đại ca, vậy mấy hôm nay người ở đâu? Ta nhớ người muốn chết.

Chu Bá Thông cười nói: -Ta mới chơi đùa rất thú vị. Ta nhảy xuống biển, không bao lâu thì thấy con cá này dưới biển trồi lên thở, giống như đang có chuyện rất buồn bực. Ta nói: Cá mập ơi cá mập, người và ta hôm nay có thể nói là đồng bệnh tương lân đấy! Ta bèn nhảy lên lưng nó. Con ngu ngốc này lập tức lặn xuống, ta chỉ đành nín hơi, hai tay ôm chặt lấy đầu nó, giờ chân đá liên tiếp vào bụng nó, may mà nó lại trồi lên trên mặt nước, không chờ ta hít được tới hơi thứ hai, con khốn này lại lặn xuống nước. Ca ca người đánh nhau với nó suốt nửa ngày, nó mới ngoan ngoãn nghe lời, ta muốn đi về phía đông thì nó đi về phía đông, ta muốn đi về phía bắc thì nó không dám đi về phía nam.

Nói xong vỗ nhẹ vào đầu con cá mập, có vẻ rất đắc ý.

Người cảm thấy chuyện này hay nhất là Hoàng Dung chỉ nghe tới mức hoa cả mắt, nói: -Ta ở trên biển đùa giỡn bấy nhiêu năm, sao không nghĩ ra trò chơi thú vị này nhỉ, thật là ngốc quá!

Chu Bá Thông nói: -Người xem miệng nó đầy răng, mà lại sắc bén như dao, nếu không phải bị cắm cây côn gỗ trong miệng thì người dám cười

nó không?

Hoàng Dung nói: -Trong bấy nhiêu ngày người đều cười trên lưng nó à?

Chu Bá Thông nói: -Chứ không phải sao? Bản lĩnh bắt cá của ca ca người rất cao cường. Bọn ta mà thấy cá là nó bơi đuổi theo, ta một quyền một chưởng gì đó đánh chết, một con có mười phần thì ta ăn không hết một phần, con khốn này ăn hơn chín phần.

Hoàng Dung sờ sờ bụng con cá, lại hỏi: -Người đem cá chết bỏ vào bụng nó à, nó không nhai mà nuốt được sao?

Chu Bá Thông nói: -Biết ăn là được rồi. Có một lần hai bọn ta đuổi theo một con mực lớn ...

Lúc ấy một già một trẻ đang nói tới lúc cao hứng, coi chung quanh như không người, Âu Dương Phong lại thầm kêu khổ, nghĩ cách đối phó. Chu Bá Thông chợt nói: -Ờ, Lão Độc vật, người có nhận thua không?

Âu Dương Phong trước đó đã nói hết chuyện ra, thì trước mặt mọi người làm sao có thể nuốt lời, đành trả lời: -Thua thì sao? Chẳng lẽ ta lại chối à?

Chu Bá Thông nói: -Ờ, ta đang nghĩ một việc gì thật khó bắt người làm đây. Được, mới rồi người chửi ta đánh rắm, vậy ta bắt người đánh rắm lập tức ở đây! Cho mọi người nghe chơi.

Hoàng Dung nghe Chu Bá Thông bắt Âu Dương Phong đánh rắm, lúc bình thường bỗng dưng đánh rắm một cái đối với người thường tự nhiên rất khó khăn, nhưng với hạng người có nội công tinh thâm, cả đời chỉ tu tập cách vận khí luân chuyển trong người thì chuyện đó hoàn toàn không đáng kể, chỉ sợ Âu Dương Phong vô cùng gian trá, theo gậy đánh rắm, lại chụp được cơ hội này nhẹ nhàng đánh rắm một cái rồi bỏ qua chuyện ấy, vội kêu lên: -Không được, không được người bảo y giải huyệt cho sư phụ ta rồi sẽ nói chuyện.

Chu Bá Thông cười nói: -Người xem đây, tiểu cô nương nhà người ta sợ người đánh rắm thối tha, thì thôi cũng được. Ta cũng không cần người làm chuyện gì khó khăn, mau trị thương cho lão khiêu hóa đi. Bản lĩnh của lão khiêu hóa quyết không thua kém người, nếu người không giở trò ma thì nhất định không đả thương y được đâu. Khi nào y đã lành hẳn, hai người các người công bằng đánh nhau một trận nữa, lúc ấy cứ để Lão Ngoan đồng ta tới làm chứng cho.

Âu Dương Phong biết thương thế của Hồng Thất công đã không còn cách nào chữa khỏi, cũng không sợ y sẽ trả thù, chỉ sợ Chu Bá Thông đột nhiên lại nghĩ ra chuyện khác, bắt y làm một chuyện khó khăn cổ quái thì trước con mắt của mọi người thì làm sao xuống đài, lúc ấy cũng không nói gì, cúi xuống vận kinh ra tay giải khai huyệt đạo cho Hồng Thất công. Hoàng Dung và Quách Tĩnh bước lên đỡ Hồng Thất công dậy.

Chu Bá Thông đưa mắt nhìn quanh mọi người trên sạp thuyền một

vòng, nói: -Lão Ngoan đồng sợ nhất là phải ngửi mùi hôi của dê. Mau thả một chiếc thuyền nhỏ xuống, đưa bốn người bọn ta lên bờ.

Âu Dương Phong thấy Chu Bá Thông và Hoàng Dược Sư động thủ một lần, biết người này võ công cực kỳ quái lạ nếu trở mặt động võ với y thì cho dù mình không thua thì cũng không có bao nhiêu cơ hội thủ thắng, tình hình trước mắt phải tạm thời nhẫn nại, để luyện xong võ công trong Cửu âm chân kinh sẽ tìm y tính sổ hôm nay cứ nhận thua cuộc, nhất thiết đều theo lời y để tống cổ lão ôn thần này đi càng sớm càng tốt. Bèn đưa mắt nhìn qua Hoàn Nhan Hồng Liệt nói: -Vương gia, cứ thả chiếc thuyền xuống đưa bốn người này lên bờ thôi.

Hoàn Nhan Hồng Liệt không đáp, nghĩ thầm: -Bốn người này lên bờ, chỉ sợ tiết lộ chuyện cơ mật của mình xuống nam lần này.

Linh Trí thượng nhân này giờ lạnh lùng đứng nhìn, thấy Âu Dương Phong dáng vẻ ngênh ngang đã không nhìn được, nghĩ thầm người như con gà ướm rũ rượi như thế, nghe Lão Ngoan đồng Chu Bá Thông gì đó nói thế nào là nghe thế ấy, không dám phản bác nửa câu, quá nửa chỉ có hư danh, cho dù võ công quả thật cao cường cũng chưa chắc đã chống nổi bấy nhiêu cao thủ ở đây, thấy Hoàn Nhan Hồng Liệt có vẻ ngần ngại, lập tức bước lên hai bước, nói: -Nếu ở trên bè gỗ thì Âu Dương tiên sinh muốn thế nào được thế ấy, người ngoài đâu dám nhiều lời? Nhưng đã lên thuyền lớn thì phải nghe lệnh vương gia sai bảo.

Câu ấy vừa buông ra, mọi người đều biến sắc, đều nhìn vào mặt Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong lạnh lùng nhìn lướt qua Linh Trí thượng nhân rồi lập tức ngẩng đầu lên trời, lạnh lùng nói: -Vị đại hòa thượng này là quyết tâm làm khó lão hủ phải không?

Linh Trí thượng nhân nói: -Không dám. Tiểu tăng trước nay ở Tây Tạng, kiến thức hẹp hòi, hôm nay lần đầu nghe tới oai danh của Âu Dương tiên sinh, đâu có gì xung đột với Âu Dương tiên sinh ...

Câu nói chưa dứt, Âu Dương Phong sấn tới một bước, tay trái vung hờ một cái, tay phải đã nắm lấy tám thân cao lớn của Linh Trí thượng nhân nhấc bổng lên, tiện tay lật lại, xoay y đầu dưới chân trên chúc xuống sạp thuyền.

Chiêu này mau lẹ tới mức thần kỳ, mọi người chỉ thấy tám cà sa đại hồng của Linh Trí thượng nhân loáng lên, tám thân to béo đã bị nhấc lên không, hoàn toàn không nhìn rõ Âu Dương Phong dùng thủ pháp gì. Linh Trí thượng nhân vốn cao hơn người thường một cái đầu, Âu Dương phong lại xoay tay một cái nắm lấy khối thịt to béo sau gáy y nhấc bổng lên cứ như tiện tay nhấc lên, y hai chân chưa rời khỏi mặt đất nhưng Âu Dương Phong đã xoay người y lại, đỉnh đầu cách sạp thuyền khoảng bốn thước. Chỉ thấy hai chân y đá loạn lên trên không, miệng tức giận gào thét không ngừng. Hôm trước Linh Trí thượng nhân qua chiêu với Vương

Xử Nhất trong Triệu vương phủ, mọi người đều nhìn thấy công phu trên tay chưởng của y vô cùng cao cường, nhưng bị Âu Dương Phong xoay một cái nhấc lên, hai tay lại mềm nhũn buông rũ xuống như bị đánh gãy, hoàn toàn không có sức phản kháng.

Âu Dương Phong vẫn hai mắt nhìn lên trời, hời hợt nói: -Người hôm nay nghe tới tên ta lần đầu nên không coi lão hủ ra gì phải không?

Linh Trí thượng nhân vừa sợ vừa giận, liên tiếp vận khí mấy lần, dùng sức giãy giụa, nhưng làm sau giãy ra được? Bọn Bành Liên Hổ thấy tình hình như thế ai cũng hoảng sợ biến sắc. Âu Dương Phong lại nói: -Người không coi ta ra gì thì cũng được, nể mặt vương gia ta cũng không so đo với người. Nhưng người muốn giữ Lão Ngoan đồng Chu lão gia, Cữu chỉ thần cái Hồng lão gia, ha ha, bằng vào một chút đạo hạnh nhỏ nhoi của người mà đáng à? Người đã kiến thức hẹp hòi, lại không tự biết mình thì không khỏi phải chịu nhục một chút đâu. Lão Ngoan đồng, đón lấy này!

Cũng không thấy y rút tay lại đẩy ra phía trước, chỉ là nhả kinh lực trong chưởng tâm ra, Linh Trí thượng nhân lại như một đám mây đổ từ phía trái sập thuyền bay qua bên phải, y vừa rời khỏi tay Âu Dương Phong lập tức tự do, thân hình lộn một cái, dùng chiêu Lý ngư phiên thân vừa định đứng xuống, đột nhiên sau gáy cảm thấy tê chồn, vừa kêu thảm không hay, tay trái vừa định vỗ ra một chiêu Đại thủ ấn, đột nhiên cánh tay tê dại không tự chủ được lại rũ xuống, thân hình đã bị nhấc lên không, té ra đã bị Chu Bá Thông theo đúng cách của Âu Dương Phong nắm giữ.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy y rũ rượi, biết ngay là đừng nói Âu Dương Phong đã nói trước, chỉ bằng vào một mình Chu Bá Thông thì đám thủ hạ của mình cũng không giữ được y, vội nói: -Chu lão tiên sinh đừng đùa nữa, tiểu vương phái thuyền đưa bốn vị lên bờ là được.

Chu Bá Thông nói: -Tốt lắm, người cũng thử xem, đón lấy này!

Rồi cũng làm như Âu Dương Phong nhả kinh lực ra, ném tám thân to béo của Linh Trí thượng nhân bay về phía y.

Hoàn Nhan Hồng Liệt tuy cũng biết võ nghệ nhưng chỉ là công phu đao thương cung ngựa, Chu Bá Thông lại đem một hòa thượng to béo như thế ném mạnh vào y, kinh lực lợi hại, y làm sao đón được, bị trúng thì không chết cũng bị thương, vội tránh qua một bên.

Sa Thông Thiên thấy tình thế không hay, vội dùng công phu Di bộ hoán hình lẩn người một cái đứng trước mặt Hoàn Nhan Hồng Liệt, thấy Linh Trí thượng nhân bay tới rất nặng, nếu xuất chưởng đẩy ra chỉ sợ làm y bị thương, xem ra chỉ còn cách học theo Âu Dương Phong, Chu Bá Thông, trước tiên túm lấy gáy xoay y lại rồi từ từ đặt xuống.

Nhưng trong chuyện võ công thì không được sai lệch một ly, y thấy Âu Dương Phong và Chu Bá Thông một chụp một ném đều hoàn toàn

không phí chút sức lực chỉ cho rằng Linh Trí thượng nhân chỉ có chưởng lực lợi hại chứ bản lĩnh vọt người biến chiêu lại rất tầm thường, định chụp y lại trước hết để giảm sức bay tới rồi đặt y xuống, nào ngờ vừa giơ tay chụp, vừa chạm vào gáy Linh Trí thượng nhân đột nhiên thấy một luồng lực đạo nóng như lửa xô mạnh ra, nếu không đón đỡ tay phải sẽ lập tức gãy lìa, lúc nguy cấp vội buông tay phải xuống, nhấc tay trái lên đập ra một chiêu Phá giáp chùy.

Nguyên là Linh Trí thượng nhân liên tiếp bị Âu Dương Phong và Chu Bá Thông ném đi ném lại, khí huyết đảo lộn, suýt nữa ngất đi, lửa giận càng sôi, nghe Chu Bá Thông kêu người đón lấy mình, chỉ cho rằng người ra tay lại là địch nhân, người ở trên không đã vận khí sẵn, vừa cảm thấy tay sa Thông Thiên chạm vào gáy mình, lập tức đánh luôn ra một chiêu Đại thủ ấn.

Hai người công lực vốn tương đương nhau, sa Thông Thiên thì đứng dưới đất, chiếm được tiện nghi, nhưng Linh Trí thượng nhân lại đã chuẩn bị mà phát, khiến y trở tay không kịp. Lần này vẫn là kẻ tám lạng người nửa cân, chỉ nghe chát một tiếng, sa Thông Thiên lùi lại ba bước ngã ngồi xuống đất, Linh Trí thượng nhân cũng bị chưởng lực hất ra, ngã lăn trên sạp thuyền, Linh Trí thượng nhân lật người nhảy lên, mới nhìn rõ người đánh y vừa rồi vốn là Sa Thông Thiên, nghĩ thầm: -Ngay cả thằng giặc thói tha nhà người cũng muốn chiếm tiện nghi..

Rồi gầm lớn một tiếng lại định sấn vào. Bành Liên Hổ biết y hiểu lầm, vội sấn ra giữa hai người kêu lên: -Đại sư đừng nổi giận, Sa đại ca là có ý tốt mà?

Lúc ấy trên thuyền lớn đã thả thuyền nhỏ xuống. Chu Bá Thông nhấc cái gậy gỗ trong miệng con cá mập ra, ném con cá mập ra ngoài thuyền, đồng thời tay phát kình, đánh gãy khúc gỗ làm đôi. Con cá mập kia bay xuống biển, chợt thấy đoạn còn trong miệng đã gãy lập tức mừng rỡ vô cùng, lặn ngay xuống biển tìm thức ăn.

Hoàng Dung cười nói: -Tĩnh ca ca, lần sau chúng ta và Chu đại ca mỗi người cưới một con cá mập, đua xem ai bơi mau hơn.

Quách Tĩnh còn chưa đáp Chu Bá Thông đã vỗ tay khen hay, nói: -Lần ấy thì phải mời lão khiếu hóa làm chứng đấy.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy bọn Chu Bá Thông bốn người đã chèo chiếc thuyền nhỏ đi, nghĩ thầm Âu Dương Phong công phu như thế, nếu chịu ra tay giúp đỡ thì chuyện cướp bộ binh thư càng dễ thành công, lập tức kéo tay Linh Trí thượng nhân bước tới trước mặt Âu Dương Phong, nói: - Mọi người đều là bạn tốt của nhau, tiên sinh đừng trách, thượng nhân cũng đừng để bụng, tất cả xin nể mặt tiểu vương, chỉ là đùa giỡn một lúc thôi mà.

Âu Dương Phong cười một tiếng, đưa tay ra. Linh Trí thượng nhân còn chưa phục, nghĩ thầm: -Người chẳng qua chỉ giỏi cầm nã thủ, nhân lúc

ta không đề phòng, đột nhiên tập kích, chưởng lực Đại thủ ấn ta khổ luyện mấy mươi năm chẳng lẽ lại không chống được người à?

Lúc ấy cũng chìa tay ra, kinh lực. Theo cánh tay vận lên dùng sức bóp mạnh bàn tay Âu Dương Phong, lực đạo vừa nhả ra đột nhiên thân hình không tự chủ nhảy bật lên, thấy như nắm vào một khối sắt nung đỏ, bàn tay chỉ cảm thấy bị nóng rất vô cùng đau đớn, rũ xuống không nhấc lên được. Âu Dương Phong cũng như không để ý, chỉ cười khế một tiếng. Linh Trí thượng nhân nhìn lại lòng bàn tay, thấy không có dấu vết gì lạ, nghĩ thầm: -Con bà nó, nhất định là lão tặc này sử dụng tà thuật.

Âu Dương Phong thấy Lương Tử ông vẫn nằm trên sạp thuyền không động đậy, bước lên nhìn qua, biết y bị Quách Tĩnh đánh rơi xuống biển, vừa khéo được Chu Bá Thông chụp lấy điểm huyệt đạo ném lại lên thuyền, lúc ấy bèn giải khai huyệt đạo cho y. Như vậy Âu Dương Phong tự nhiên đã trở thành người đứng đầu cả bọn nhân vật võ lâm ở đó. Hoàn Nhan Hồng Liệt sai chuẩn bị tiệc rượu, uống chén tiếp phong với chú cháu Âu Dương.

Uống tới nửa chừng, Hoàn Nhan Hồng Liệt nói với Âu Dương Phong việc lấy trộm di thư của Nhạc Vũ Mục ở Lâm An, xin y ra sức giúp đỡ.

Âu Dương Phong đã nghe cháu nói qua chuyện này, lúc ấy chợt động tâm, đột nhiên lại nảy ra chủ ý: Âu Dương Phong ta là hạng người nào, há lại bị người lừa?

Nhưng trước nay vẫn nghe nói Nhạc Vũ Mục không những dùng binh như thần mà võ công cũng rất cao cường, Nhạc gia Tán thủ do y truyền lại quả nhiên là một tuyệt kỹ trong võ học, bộ di thư này ngoài những việc thao lược dùng binh biết đâu còn có ghi chép khác về võ công. Mình cứ đáp ứng giúp y lấy sách, cứ xem cho kỹ, chẳng lẽ Lão Độc vật không chiếm được sao?

Đúng là người gian ta trá, đều mang cơ tâm. Hoàn Nhan Hồng Liệt dốc lòng lấy bằng được di thư của danh tướng nhà Tống, nhưng không biết bộ ngựa bắt ve sầu, sau lưng có chim sẻ, Âu Dương Phong đã có chủ ý riêng. Lúc ấy hết lòng chiều chuộng lấy lòng, luôn miệng vâng dạ, lại thêm Lương Tử ông bên cạnh trợ hứng, trên tiệc rượu tới là cạn, chủ khách đều vui vẻ. Chỉ có Âu Dương Khắc thân bị trọng thương, không uống rượu được, ăn một ít thức ăn thì nhờ người đỡ vào trong khoang nghỉ ngơi.

Đang uống tới lúc vui vẻ, Âu Dương Phong đột nhiên biến hẳn sắc mặt ngừng chén không uống, mọi người đều sửng sốt, không biết đã làm gì đắc tội với y. Hoàn Nhan Hồng Liệt đang định hỏi, Âu Dương Phong đã nói: -Nghe kìa!

Mọi người nghiêng tai nghe ngóng thì ngoài tiếng sóng gió ì ầm không nghe thấy gì cả. Qua một lúc Âu Dương Phong nói: -Bây giờ đã nghe rõ chưa? Tiếng tiêu.

Mọi người ngưng thần nghe ngóng, quả nhiên trong tiếng sóng vắng vắng như có tiếng động tiêu lúc dứt lúc nổi vang lên, nếu y không nói ra cũng không ai nghe thấy.

Âu Dương Phong bước ra đầu thuyền cất tiếng hú dài, thanh âm vắng vắng truyền ra xa. Mọi người đều bước ra theo y.

Chỉ thấy xa xa trên mặt biển có ba cánh buồm xanh rờ sóng lướt tới. Mọi người thầm kinh ngạc: -Chẳng lẽ tiếng tiêu là phát ra từ chiếc thuyền ấy sao?

Khoảng cách xa như thế, làm sao vang tới đây được?

Âu Dương phong sai thủy thủ xoay bánh lái hướng về chiếc khoải thuyền kia, hai thuyền dần dần tiến tới gần nhau. Trên đầu thuyền tới có một người đứng, khoác trường bào màu xanh, trong tay quả nhiên cầm một chiếc động tiêu, cất cao giọng gọi: -Phong huynh, có thấy tiểu nữ không?

Âu Dương Phong nói: -Lệnh ái làm cao lắm, ta đâu dám gọi?

Hai chiếc thuyền còn cách nhau vài trượng, cũng không thấy người kia tung người nhảy qua, mọi người Chỉ thấy trước mắt hoa lên một cái, y đã đứng trên thuyền lớn.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy y bản lĩnh cao cường, lại nảy ý muốn lôi kéo, lập tức bước lên nói: -Quý tính của tiên sinh là gì? Có dịp bái kiến, thật là may mắn.

Với thân phận vương gia nước Đại Kim của y mà khiếm tốn như thế thì có thể nói là vô cùng khó khăn. Nhưng người kia thấy y mặc quan phục nước Kim, chỉ lạnh lùng nhìn y một cái, cũng không đếm xỉa gì tới.

Âu Dương Phong thấy vương gia cụt hứng, bèn nói: -Dạ huynh, để ta giới thiệu cho người. Vị này là Triệu vương Lục vương gia nước Đại Kim.

Rồi nhìn Hoàn Nhan Hồng Liệt nói: -Vị này là Hoàng đảo chủ đảo Đào Hoa, võ công đứng đầu thiên hạ, tài năng trên đời không hai.

Bọn Bành Liên Hồ giật nảy mình không tự chủ được đều lùi lại một bước. Bọn họ đã biết cha Hoàng Dung là đại ma đầu vô cùng lợi hại, Hắc Phong song sát chẳng qua chỉ là đệ tử phản đồ của y mà đã oai chấn giang hồ như thế, người trong võ lâm nói tới là biến sắc, đồ đệ còn như thế huống gì là sư phụ? Lần này thì quả oai danh làm khiếp vía mọi người, ai cũng nghĩ tới việc từng đắc tội với con gái y, đều cảm thấy sợ sệt không dám lên tiếng.

Hoàng Dược Sư từ khi con gái ra đi, biết ắt là nàng ra biển tìm Quách Tĩnh, lúc đầu trong lòng tức giận nên cũng không đếm xỉa gì tới, nhưng qua mấy ngày càng nghĩ càng không yên tâm, chỉ sợ nàng gặp Quách Tĩnh trước khi thuyền chìm, lên chiếc quái thuyền do mình chế ra thì có mối lo tới tính mạng, lập tức ra biển tìm. Biết họ trở về đất liền bèn đuổi

thẳng về phía tây, nhưng trên biển cả mênh mông tìm một chiếc thuyền đâu phải chuyện dễ? Cho dù Hoàng Duyệt Sư thân mang tuyệt học nhưng qua lại tới lui tìm kiếm, cũng không thấy đâu. Hôm ấy y trên đầu thuyền vận nội lực thổi tiêu, mong con gái nghe được sẽ lên tiếng gọi, nào ngờ lại gặp Âu Dương Phong.

Hoàng Duyệt Sư vốn không quen bọn Bành Liên Hồ, nghe Âu Dương Phong nói người mặc y phục người Kim là vương gia lại càng không coi ra gì, chỉ chấp chấp tay nói với Âu Dương Phong: -Huynh đệ phải đi gấp tìm tiểu nữ, không thể bồi tiếp được.

Rồi quay người định đi.

Linh Trí thượng nhân mới rồi bị Âu Dương Phong, Chu Bá Thông thu xếp bụng đầy lửa giận, lúc ấy thấy người lên thuyền lại là kẻ mười phần vô lễ ngạo mạn, nghe Âu Dương Phong nói, nghĩ thầm: -Chẳng lẽ cao thủ trong thiên hạ lại đông như thế? Người này quá nửa là biết tà pháp, giả thần giả ma, dọa nạt người khác Minh cứ lừa y một phen.

Thấy Hoàng Duyệt Sư định đi, bèn cao giọng nói: -Có phải người tìm một cô nương khoảng mười lăm mười sáu tuổi không?

Hoàng Duyệt Sư dừng bước quay người, mặt lộ vẻ mừng rỡ, nói: -Phải rồi, đại sư từng gặp à?

Linh Trí thượng nhân lạnh lùng nói: -Gặp thì gặp rồi, có điều là gặp lúc chết chứ không phải lúc sống.

Hoàng Duyệt Sư trong lòng chợt lạnh buốt, vội hỏi: -Cái gì?

Hai tiếng ấy nói ra run bắn lên.

Linh Trí thượng nhân nói: -Ba hôm trước đây ta từng thấy một cái xác tiểu cô nương trôi trên biển, thân mặc áo trắng, trên tóc đeo một cái kim hoàn, tướng mạo vốn rất xinh đẹp. Ờ, đáng tiếc, đáng tiếc. Đáng tiếc toàn thân đã bị nước biển ngâm trương cả lên.

Y nói đó đúng là y phục trang sức của Hoàng Dung, không sai chút nào.

Hoàng Duyệt Sư tâm thần đại loạn, thân hình run lên, sắc mặt lập tức trắng bệch, qua một lúc mới hỏi: -Có đúng thế không?

Mọi người biết rõ vừa thấy Hoàng Dung rời thuyền không lâu, nhưng lại nghe Linh Trí Thượng nhân lừa dối như thế, đều nảy ý vui sướng thấy người khác đau khổ, muốn xem Hoàng Duyệt Sư thương tâm ra sao, đều không nói gì. Linh Trí thượng nhân lạnh lùng nói: -Cạnh cái xác cô gái ấy còn có ba cái xác khác, một là một gã hậu sinh trẻ tuổi mày rậm mắt to, một là một người ăn mày già đeo một cái hồ lô màu đỏ, còn một người nữa là một ông già tóc trắng.

Y nói đó đúng là ba người Quách Tĩnh, Hồng Thất công và Chu Bá Thông. Đến lúc ấy Hoàng Duyệt Sư đời nào còn có chút nghi ngờ gì nữa, đưa mắt nhìn xéo qua Âu Dương Phong nghĩ thầm: -Người biết con gái

ta, tại sao không nói sớm?

Âu Dương Phong nhìn vẻ mặt của y, thấy đã vô cùng thương tâm, nếu ra tay sẽ lập tức giết người, mình thì tuy không đến nỗi thiệt thòi nhưng cũng không dễ Chống cự, bèn nói: -Huynh đệ hôm nay mới lên chiếc thuyền này, cũng chỉ mới gặp các vị đây lần đầu. Cái xác mà vị đại sư này nhìn thấy cũng chưa chắc đã là lệnh ái.

Kể thờ dài một tiếng nói: -Lệnh ái là một cô nương tốt như thế, nếu đúng là trẻ tuổi chết yểu thì quả thật khiến người ta phải vô cùng thương tiếc. Cháu ta mà biết, nhất định cũng sẽ đau đớn vô cùng.

Mấy câu ấy là đòn đẩy gánh nặng cho kẻ khác, cá đôi bên đều không đắc tội với bên nào.

Hoàng Dược Sư nghe thế càng tin là thật, trong chớp mắt muôn ý nghĩ đều trở thành tro lạnh. Tính y vốn hay giận lây qua người khác, nếu không thì năm xưa Hắc Phong song sát ăn trộm kinh thư của y, tại sao bọn Lục Thừa Phong hoàn toàn không có lỗi gì lại đem ra đánh gãy cả hai chân, đuổi khỏi sư môn? Lúc ấy trong lòng y lúc thì lạnh buốt, lúc thì sôi lên giống như lúc ái thê qua đời năm xưa.

Chỉ thấy y hai tay run lên, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, người nào cũng im lặng nhìn y, trong lòng đều đầy ý sợ sệt, ngay Âu Dương Phong cũng cảm thấy hồi hộp không yên, ngưng khí ở đan điền toàn thân giới bị, trên sạp thuyền nhất thời tịch mịch lạ thường. Đột nhiên nghe y hô hô cười rộ, âm thanh như tiếng rỗng ngậm kéo dài không dứt.

Chuyện này hoàn toàn bất ngờ, mọi người đều giật mình hoảng sợ, chỉ thấy y ngẩng đầu lên trời cười dài, càng cười càng vang dội. Trong tiếng cười thấp thoáng sát khí lạnh buốt, mọi người càng nghe càng cảm thấy thê lương, trong lúc bất tri bất giác tiếng cười đã biến thành tiếng khóc, chỉ nghe y buông tiếng khóc lớn, thê thiết vô cùng. Mọi người không kìm được lòng, tựa hồ đều muốn thương tâm rơi lệ theo y.

Trong bấy nhiêu người chỉ có Âu Dương Phong biết y tính tình cuồng phóng, mừng giận thất thường nên hoàn toàn không thấy có gì là kỳ quái, nhưng nghe y khóc tới mức trời sầu đất thảm, bèn nghĩ: -Hoàng lão bà khóc lóc như thế tất nhiên sẽ bị thương. Ngày xưa Nguyễn Tịch chôn mẹ, khóc một lần thổ huyết hơn một đấu, Hoàng lão bà đúng là có di phong của người thời Tấn. Chỉ tiếc chiếc thiết tranh của mình đã mất lúc chìm thuyền, nếu không thì dạo một khúc đàn trợ hứng cho y khóc lóc, người này buông thả tình cảm, có quá nửa là một lần phát ra không thể thu thập được, thân bị nội thương, ngày sau luận kiếm ở Hoa sơn lần thứ hai lại bớt đi được một kẻ đại địch. Ờ, bỏ qua cơ hội tốt, đáng tiếc ời là đáng tiếc!

Hoàng Dược Sư khóc một hồi, nhắc ngọc tiêu gõ vào mạn thuyền cất tiếng hát, chỉ nghe y hát rằng: -Theo mệnh lớn của thượng đế, sao vấn số không lâu dài?

Người tóc bạc đến hết đời, Kẻ gặp nạn khi mang thai.
Cảm đau xưa chưa quên hết, Mà nạn mới đã theo ngay.
Sương mai soi rồi thoáng mắt, Hoa sáng tươi mà chiều phai.
Buồn người đi không thể lưu, Tình mật mờ không tự rõ.
Trời tuy cao mà không thang, ôm hận này cùng ai tỏ?
Chát một tiếng, chiếc ngọc tiêu gãy làm hai đoạn. Hoàng Dục Sư không hề
ngoảnh đầu bước ra đầu thuyền.
Linh Trí thượng nhân bước lên một bước, giang hai tay ra cản lại, cười nhạt nói:
-Người vừa khóc vừa cười điên điên khùng khùng giờ trò gì vậy?

Hoàn Nhan Hồng Liệt kêu lên: -Đại sư, đừng ...

Câu nói chưa dứt, chỉ thấy Hoàng Dục Sư vươn tay phải ra, lại túm lấy sau gáy
Linh Trí thượng nhân xoay đi nửa vòng, để y đầu dưới chân trên chúc xuống
dưới, thẳng tay ném xuống, soạt một tiếng, tấm thân to béo của y đã cắm ngập
vào ván sạp thuyền, sâu đến tận vai. Nguyên công phu của Linh Trí thượng nhân
thì sau gáy là chỗ sơ hở, y vừa nhích động thân hình thì bọn đại cao thủ như Âu
Dương Phong, Chu Bá Thông, Hoàng Dục Sư lập tức nhận ra, nên ba người
xuất thủ đều đánh vào nhược điểm ấy của y, đều chụp một cái là trúng.

Hoàng Dục Sư hát tiếp: -Trời dài đất thăm, Đời người đâu dài?

Trước sau không rõ, Theo con có ngày.

Bóng áo xanh chớp lên, đã nhảy về thuyền mình, bẻ lái quay buồm bỏ đi.

Mọi người đang định tới cứu Linh Trí thượng nhân, xem y sống chết ra sao, chợt
nghe lách cách một tiếng, ván sạp thuyền vỡ ra, dưới khoang có một thiếu niên
bước lên. Chỉ thấy y môi hồng răng trắng, mặt đẹp như ngọc, chính là Dương
Khang vốn tên Hoàn Nhan Khang thế tử của Hoàn Nhan Hồng Liệt.

Y sau khi trở mặt với Mục Niệm Từ, chỉ vì nhớ câu “giàu sang không thể nói xiết”
của Hoàn Nhan Hồng Liệt, thông tin cho quan lại nước Kim ở Hoài Bắc, không
bao lâu đã tìm tới chỗ phụ vương, theo y xuống nam. Lúc Quách Tĩnh, Hoàng
Dung lên thuyền, y vừa nhìn thấy đã lập tức núp dưới khoang không dám lên, chỉ
từ khe hở của ván thuyền nhìn trộm, tất cả động tĩnh trên sạp thuyền đều nhìn
thấy rất rõ. Lúc mọi người uống rượu cười nói, y sợ Âu Dương Phong cùng đi
với Quách Tĩnh, khó chắc không có ý khác nên vẫn không ra dự tiệc, cứ dưới
đáy khoang nghe trộm mọi người trò chuyện, đến lúc Hoàng Dục Sư bỏ đi mới
biết là không có gì nguy hiểm, bèn giở ván sạp thuyền lên bước ra.

Linh Trí thượng nhân lần này bị ném quả thật không nhẹ, nhưng ngạnh công cao
cường, xương đầu lại vốn cứng rắn, ván thuyền bị cái đầu trọc

của y khoét thủng một lỗ nhưng đầu y vẫn không hề bị tổn thương, chỉ cảm thấy choáng váng, định thần xong, hai tay vận kinh, ấn xuống ván thuyền một cái, thân hình đã nhảy vọt lên. Mọi người thấy trên sạp thuyền có một cái lỗ tròn tròn rất phẳng, bất giác nhìn nhau hoảng sợ, kể đó lại cảm thấy buồn cười nhưng không dám bật ra tiếng, người nào cũng cố nhịn cười nên thần sắc vô cùng khó coi.

Hoàn Nhan Hồng Liệt vừa nói một câu: -Hài tử, tới ra mắt Âu Dương tiên sinh đi.

Dương Khang đã hướng về Âu Dương Phong lạy phục xuống, cung cung kính kính dập đầu bốn cái. Y đột nhiên làm đại lễ, mọi người không ai không ngạc nhiên.

Nguyên là Dương Khang lúc ở Triệu vương phủ đã mười phần khâm phục tài năng của Linh Trí thượng nhân, hôm nay lại thấy Âu Dương Phong, Chu Bá Thông, Hoàng Dược Sư ba người nổi nhau chụp y ném ra cứ như đùa giỡn với trẻ con, mới biết ngoài trời còn có trời, trên người còn có người. Y nhớ lại việc bị chịu nhục trong Quy Vân trang ở Thái Hồ, bị Quách Hoàng hai người dọa nạt trong từ đường họ Lưu ở huyện Bảo ứng tới mức kinh tâm táng đảm, đó đều là vì võ công của mình không bằng người, trước mắt có một vị cao nhân thế này, đúng là có thể lạy nhận y làm sư phụ, nên làm đại lễ với Âu Dương Phong rồi, bèn nói với Hoàn Nhan Hồng Liệt: -Cha, hài nhi muốn bái vị tiên sinh đây làm sư phụ.

Hoàn Nhan Hồng Liệt cả mừng, đứng thẳng người lên, chấp tay hướng về Âu Dương Phong vái một cái, nói: -Tiểu nhi tính hiếu võ, chỉ là chưa gặp được minh sư nếu được tiên sinh không bỏ, chịu dạy dỗ cho, thì cha con tiểu vương cùng đội ơn lớn.

Người khác nghĩ thầm có thể làm sư phụ của tiểu vương gia thì quả thật là điều cầu còn chưa được, nào ngờ Âu Dương Phong vái trả lại một vái, nói: -Sư môn của lão hủ trước nay có một quy củ là võ công của bản môn chỉ một phái đơn truyền, quyết không có chi khác. Lão hủ đã truyền lại cho xá đệ, không thể phá lệ thu nhận đệ tử, xin vương gia xét cho.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy y không ưng thuận cũng đành phải thôi, sai người bày bàn tiệc khác. Dương Khang rất thất vọng.

Âu Dương Phong cười nói: -Tiểu vương gia nhận làm sư phụ thì không dám, nhưng nếu muốn lão hủ chỉ điểm cho một vài công phu cũng không khó gì. Chúng ta cứ thông thả rèn luyện thôi.

Dương Khang thấy rất nhiều tỳ thiếp của Âu Dương Khắc, biết họ đều được Âu Dương Khắc chỉ điểm võ công, nhưng vì không phải là đệ tử chân chính nên bản lĩnh đều rất tầm thường, nghe Âu Dương Phong nói thế trong lòng rất không thích, chỉ cảm ơn ngoài miệng. Y hoàn toàn không biết võ công của Âu Dương Phong thì cháu y không sao so sánh được, nếu được Âu Dương Phong chỉ điểm cho một hai điều cũng thừa

đủ để xưng hùng ra oai trong võ lâm. Âu Dương Phong nhìn dáng vẻ xét sắc mặt, biết y hoàn toàn không có ý thỉnh giáo, cũng không nhắc tới nữa.

Đang trong tiệc rượu lại nói tới việc Hoàng Dược Sư ngạo mạn vô lễ, mọi người đều khen ngợi Linh Trí thượng nhân lừa y rất hay. Hầu Thông Hải nói: -Võ công của người ấy quả thật rất cao cường, thằng tiểu tử thối tha kia té ra là con gái của y, không trách gì lại rất tà môn.

Nói tới đó chăm chú nhìn vào đầu trọc của Linh Trí thượng nhân, lúc sau lại nghiêng qua nhìn khối thịt to béo trên gáy y, dòm ngó hai bên, sờ sờ lên gáy mình, cười ha hả một tiếng, hỏi: -Sư ca, ba người bọn họ đều nắm một cái như thế, đó là công phu gì vậy?

Sa Thông Thiên trách: -Đừng nói bậy.

Linh Trí thượng nhân không nhin nổi nữa, đột nhiên vươn tay trái chụp vào ba cái bướu thịt trên trán Hầu Thông Hải. Hầu Thông Hải vội co người lách ra khỏi bàn. Mọi người hô hô cười lớn, đồng thanh lên tiếng khuyên giải.

Hầu Thông Hải lại ngồi vào bàn, nhìn Âu Dương Phong nói: -Âu Dương lão gia, võ công của người cao minh lắm! Người dạy ta bản lĩnh túm gáy người ta ấy được không?

Âu Dương Phong cười khê không đáp. Linh Trí thượng nhân tức giận trợn mắt nhìn. Hầu Thông Hải quay qua lại hỏi: -Sư ca, lão Hoàng Dược Sư kia vừa khóc vừa kêu hát hồng cái gì vậy?

Sa Thông Thiên trợn mắt không biết trả lời thế nào, nói: -Ai đếm xỉa tới những lời dở điên dở dại của lão khùng ấy.

Dương Khang nói: -Y hát đó là bài thơ của Tào Tử Kiến thời Tam quốc, con gái Tào Tử Kiến chết, y làm hai bài Ai từ. Trong thơ nói có người sống tới lúc bạc đầu, có đứa trẻ thì lại chết yểu từ nhỏ, ông trời tại sao lại bất công như thế Chỉ hận là trời cao không có thang để lên, nỗi phần hận đầy lòng không thể bày tỏ với trời. Cuối cùng y nói mình rất đau lòng, ngày theo con cũng không còn xa.

Đám võ nhân đều khen ngợi: -Tiểu vương gia là người đọc sách, học vấn giỏi thật, chứ bọn người thô mãng chúng ta làm sao hiểu được?

Hoàng Dược Sư đầy lòng phần hận chửi trời trách đất, mắng quỷ chửi thần, trách số phận đối với y bất công, sai thuyền phu cập vào đất liền, lên bộ rồi lửa giận càng hừng, ngẩng đầu lên trời kêu lớn: -Ai hại chết Dung nhi của ta? Ai hại chết Dung nhi của ta?

Chợt nghĩ: -Là thằng tiểu tử họ Quách, không sai, đúng là thằng tiểu tử này? Nếu không phải y, thì làm sao Dung nhi lên chiếc thuyền ấy?

Chỉ là thằng tiểu tử ấy đã chết theo làm bạn với Dung nhi rồi, nỗi căm hận của mình trút lên ai bây giờ?

Y chợt động tâm niệm, lập tức nghĩ tới Giang Nam lục quái sư phụ của Quách Tĩnh, kêu lên: -Bọn lục quái này chính là đầu sỏ hại chết Dung nhi của ta! Nếu họ không dạy võ công cho thành tiểu tử họ Quách kia thì làm sao y quen được Dung nhi? Nếu không bắt lục quái chặt hết chân tay từng người thì khó tiêu tan nỗi hận của ta.

Lòng tức giận đã tăng, nỗi đau thương hơi giảm, y tới thị trấn, ăn cơm xong nghĩ cách làm sao tìm được Giang Nam lục quái: -Lục quái võ nghệ không cao nhưng tiếng tăm lại không nhỏ, chắc phải có chỗ gì đó hơn người, quá nửa là quỷ kế đa đoan. Nếu mình tìm tới cửa nhất định sẽ không gặp được, phải chờ đêm tối xông vào giết sạch già trẻ lớn bé sáu nhà mới xong.

Lúc ấy y sải chân bước đi, lên thẳng huyện Gia Hưng phía bắc.